

DOSSIER CENTRAL: Una mirada a EUROPA, 8

ACTUALITAT. Homofòbia, *cyberbullying* i suïcidi, 5

HOMOSEXUALITAT I FEIXISME. A Itàlia són tots mascles, 18

ENTREVISTA. Carme Porta conversa amb Teresa Forcades, 24

La Seguridad es lo Primero

- ✓ Alta calidad
- ✓ Amplia gama
- ✓ Conceptos innovadores

Comparte la experiencia

SENSACION
NATURAL

MAYOR
ESTIMULACION

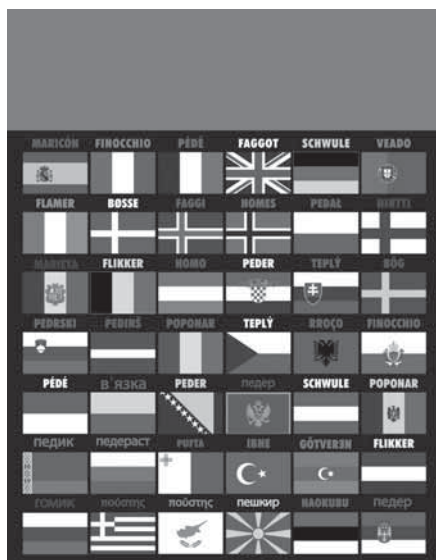

PARECIDO
A NADA

MAYOR
SENSACION

ELS PROBLEMES CREIXEN.
HOMOFÒBIA, *CYBERBULLYING*
I SUÏCIDI 5

< DOSSIER CENTRAL:
UNA MIRADA A EUROPA 8

HOMOSEXUALITAT I FEIXISME:
A ITÀLIA SÓN TOTS MASCLES 18

ENTREVISTA
A TERESA FORCADES 24

ART CONTEMPORANI.
AKRAM ZAATARI,
HOMOSOCIALITAT ARTÍSTICA 28

PLOMES VEÏNES
DANIEL O'HARA vs.
MANUEL PUIG 34

Editor: Casal Lambda

Director: Albert Ferrarons

Representant de la Comissió Permanent: Jordi Trilla

Equip de Redacció: Jordi Cirach, Albert Ferrarons, Armand de Fluvià, Abel Lacruz, Emiliano Martínez, Jordi Nicolás, Josep Maria Pascual, Toni Ponce, Carme Porta, Josep Pujol, Josep Anton Rodríguez, Alex Romero, Ricard Salom, Joan Sebastià, Carles Suay, Jordi Trilla, Alexis Vallbona, Enric Vilà.

Publicitat: Dani Playán, publicitat@lambdaweb.org,

revista@lambdaweb.org (655 194 049)

Correcció: Josep Pujol, Susanna Álvarez, Albert Ferrarons

Disseny de portada: Daniel Esteve Manyà

Dibuixant: Ignasi Blanch

Persones i entitats col·laboradores: ACGIL (Associació de Cristians Gais i Lesbianes), AMPGIL (Associació de Mares i Pares de Gais i Lesbianes), Llibreria Antinous, APPEC (Associació de Publicacions Periòdiques en Català), Llibreria Còmplices, Direcció Artística i Departament de Premsa del Teatre Lliure, Direcció i Departament de Premsa del Teatre Nacional de Catalunya, Direcció Artística i Departament de Premsa del Teatre Romea, Servei de Suport del Casal Lambda, Ferran Pereda i Anna Nadal (Pereda Impresor), Fundació Enllaç, Servei d'Informació del Casal Lambda.

Agraïments especials: Bradley Secker, Lynn Conway, Teresa Forcades, Akram Zaatari, Daniel O'Hara, Maria Badia, Santiago Fisas, Raül Romeva, Ramon Tremosa, Paulina Randi, Paulina Blanco.

Disseny: The Pink Partner. <http://www.thepinkpartner.com>

Maquetació: Anna Nadal (Pereda Impresor)

Impressió: Pereda Impresor. <http://www.peredaimpresor.es>

Dipòsit legal: B-42790-86. ISBN 0214-7890

❑ LAMBDA és una publicació del Casal Lambda.

❑ LAMBDA és la revista degana dels Països Catalans i de l'Estat Espanyol.

❑ LAMBDA no comparteix necessàriament les opinions dels col·laboradors i de les col·laboradores expressades en els articles.

❑ LAMBDA agrairia rebre col·laboracions vostres. Si us plau, envieu sempre còpies o documents en suport electrònic ja que no ens fem responsables de la possible pèrdua d'originals no sol·licitats.

LAMBDA 78

Any XXXV. Segona època. Segon semestre 2012

C. Verdaguer i Callís, 10. 08003-Barcelona.

Tel.: 93 319 55 50 Fax: 93 310 30 35

revista@lambdaweb.org www.lambdaweb.org

> SUMARI 1 - ASSOCIACIONS 2 - EDITORIAL 3 - CÒMIC Àxel 4 – REFLEXIÓ.
Cròniques des de la perifèria 22 – Premis Lambda 2012 27 – 2012-2016. Una legislatura amb comptes pendants 31 – LLIBRES 36 – CINEMA 38 – TEATRE 40 – TV 42 – BREUS 43 – BENET XVI. Una llum del món, plena d'ombres 46 – EL PERSONATGE.
Lynn Conway 47.

Associacions

BARCELONA

Casal Lambda

Verdaguer i Callis, 10. 08003-Barcelona
Grups: Dones (dones@lambdaweb.org), Joves (joves@lambdaweb.org), Muntanya (muntanya@lambdaweb.org), Tardor, Aeneas (support@lambdaweb.org), Persones Sordes (sords@lambdaweb.org), Educació (educacio@lambdaweb.org), Debat i Reflexió, Equip de revista, Eurovisió (eurovisio@lambdaweb.org), Teatre (teatre@lambdaweb.org).
Comissions: jurídica, psicologia, educativa
Serveis: Informació, Acolliment, Support Lambda, Aeneas Lambda, Jurídic, Psicològic. 1r Centre de Documentació GLBT de Catalunya i l'Estat.
Publicacions: Agenda (agenda@lambdaweb.org), revista *Lambda* (revista@lambdaweb.org), web (webmaster@lambdaweb.org).
Mostra Lambda de Cinema. Mostra Internacional de Cinema Gai i Lesbià de Barcelona i Catalunya (mostra@lambdaweb.org), Festigalesbià.
Tel.: 93 319 55 50
Fax: 93 310 30 35
www.lambdaweb.org // info@lambdaweb.org

Casal Lambda - Bages

Escudines, 20. Local UNESCO.
08241 - Manresa
Tel.: 93 875 05 32
bages@lambdaweb.org

Casal Lambda - Maresme

Casal de Cultura de Sant Andreu de Llavaneres
maresme@lambdaweb.org

Acathí (Associació catalana d'homosexuals, bisexuals i transsexuals immigrants)

C/ Finlàndia, 19-Barcelona
Tel.: 93 298 00 29
http://www.acathi.org

Aemics - Espai per a les Llibertats Sexuals

Juan de Garay, 116-118. 08027 - Barcelona
Tel.: 932 562 959 http://aemics.fem-xarxa.net // aemics@fem-xarxa.net

AMPGIL - Associació de Mares i Pares de Gais i Lesbianes

Verdaguer i Callis, 10. 08003 - Barcelona
Tel.: 93 319 55 50
Fax: 93 310 30 35
www.ampgil.org // ampgil@ampgil.org

AMPGIL - Vilafranca del Penedès

L'Escondor, 19-21. 08720-Vilafranca del Penedès

Associació Arco Iris

Casanova, 64. baixos. 08011-Barcelona
Tel.: 650 51 50 27
avallo-atenat45@hotmail.com

ATC Llibertat - Transsexualitat

Valeri Serra, 23 Baix. 08011 - Barcelona.
Tel.: 93 422 98 45
Gran Via 3-5 Esc. C, 6è 2a
08098 - L'Hospitalet de Llobregat
http://es.geocities.com/atcllibertat
ginasem@yahoo.com // atcllibertat@yahoo.es

Barcedona

Pati Llimona, Regomir, 3. 08002 - Barcelona
www.barcedona.org // info@barcedona.org

CGB - Col·lectiu Gai de Barcelona

Passatge Valeri Serra, 23. 08011 - Barcelona
Tel. Línia rosa: 93 453 41 25 Fax: 93 323 04 46
Revista InfoGai
www.colectiuguai.org // cgb@colectiuguai.org

GLCG - Coordinadora Gai-Lesbiana de Catalunya

Violant d'Hongria, 156, baixos. - Barcelona
Grups: Grup d'Amics Gais (amicsgais@yahoo.es); Gais Positius (gaispositius@gaispositius.org), Grup Cristià (acgil@cogales.org).

org), Grup Jove (info@grupjove.org), Stop Sida (stopsida@stopsida.org), INCLOU: Gais i Lesbianes en l'Educació (info@inclou.org), ACORD - Assessorament, Counseling, Orientació i Recursos per a Dones lesbianes (www.cogales.org/acord)
Tel.: 93 298 00 29. Informació 900-Rosa: 900 601 601
www.cogales.org // cogales@cogales.org

CTC - Col·lectiu Transsexuals de Catalunya

Apartat de Correus 32081 - Barcelona
Verd.: 616 846 548/932782168

FLG - Associació de Famílies Lesbianes i Gais

Verdaguer i Callis, 10. 08003 - Barcelona
Mòbil: 645 31 88 60
familieslg@familieslg.org // www.familieslg.org

FAGC - Front d'Alliberament Gai de Catalunya

Verd.: 88. 08012-Barcelona
Tel.: 93 217 26 69
www.fagc.org // fagc@pangea.org

Gais Cristians/es de Catalunya

Apartat de correus 854. 08080-Barcelona
Tel.: 93 329 63 15 / 93 398 16 84
Butlleix Exode

Gais i Lesbianes de Cornellà

Casa Popular Can Fairrell - Vicenç Llivia, s/n - Cornellà de Llobregat
Tel.: 93 377 07 05
Apdo. Correus 362 - 08940 de Cornellà de Llobregat

Gays y Lesbianas asociados de Mataró y Maresme

Apdo de Correus 1034 - 08300 de Mataró
Tel.: 630 392 601 - 649 649 237

GLF - Grup de Lesbianes Feministes de Barcelona

Casp, 38, pral. 08010-Barcelona
Tel.: 93 412 71 61
www.lesbifem.org // info@lesbifem.org

GTMB - Grup de Transsexuals Masculins de Barcelona

Passatge Valeri Serra, 23. 08011-Barcelona
Tel.: 93 453 41 25 Fax: 93 323 04 46
www.transmasculins.org // mahltm@yahoo.com

JALG - Joves per l'Alliberament Lesbià i Gai

Despatx R-122 - Edifici d'Estudiants UAB (Plaça Cívica)
08193-Cerdanyola del Vallès. Tel.: 93 581 25 59
http://rau.uab.es/associacions/jalg // jalg@bbs-cs.uab.es

Panteres Grogues

C. Francolí, 50. 08006-Barcelona
Tel.: 93 209 54 90
www.panteresgrogues.org

Gaylespol. Associació de Gais i lesbianes Polícies

Webpolicial- el portal dels serveis de protecció i seguretat
Passatge Ricard Zamora, 4-8. 08017 Barcelona Tel.: 629 660 969
www.gaylespol.org // administracio@gaylespol.org

Red de Amazonas

Tel.: 93 215 63 36
Apartat de Correus 5394. 08080-Barcelona

Xarxagay. L'espai professional GLBT

www.xarxagay.org // jaume@xarxagay.org

AGL Badalona - Associació de Gais i Lesbianes de Badalona

Francesc Macià, 104. 08912-Badalona
Tel.: 93 460 23 78
agl@badalona.lamalla.net

L'Hospitalet de Llobregat

Gais i Lesbianes de L'Hospitalet de Llobregat
C/ Levante n° 17 Bxs. 08905
Tel.: 690094058
E-mail: gilhosp@hotmail.com

JAHVA - Joves per l'Alliberament Homosexual

Vilafranca

L'Escondor, 19-21. 08720-Vilafranca del Penedès
www.jahva.tk // jahvaa@hotmail.com

Oficina de Servei a la Jovenut

www.barcelonessjove.net

AJUT MALALTIES

Actua - Associació de persones que viuen amb VIH
Comis.: 38, baixos. 08023 - Barcelona
Tel.: 93 418 50 00 Fax: 93 418 89 74
www.actua.org.es // consulta04@actua.org.es

ACASC - Associació Ciutadana Anti-SIDA

Junta de Comerç, 23, baixos. 08001-Barcelona
Tel.: 93 317 05 05 Fax: 93 301 41 82
www.lanzadera.com/acasc // acasc@bcn.servicom.es

Centre de Prevenció i Control de les Malalties de Transmissió Sexual de la Generalitat de Catalunya

Av. Drassanes, 19-21, baixos. 08001-Barcelona
Tel.: 93 441 29 97.
De 8 a 19 hores. Anàlisi gratuïta VIH
Girona: CAP Güell 972 21 13 28
Tarragona: Cap Tarragonès, tel.: 977 92 00 08

Hospital Germans Trias i Pujol (Can Ruti)

Dr. B. Clotet
Cria. Canyet, s/n 08916 - Badalona
Tel.: 93 465 12 00. Fax: 93 497 88 43

Projecte dels Noms

C. Comte Borrell, 164-166. 08015-Barcelona
Tel.: 93 218 20 56. Fax: 93 317 82 06
Grups: ATOS, Joves Positius, Projecte dels Noms.
www.hispanosida.com // info@hispanosida.com

SidaStudi

Bisbe Laguarda, 4. 08001-Barcelona
Tel.: 93 268 14 84 Fax: 93 268 23 18
www.sidaestudi.org // sidaestudi@sidaestudi.org

Sida: Sanitat Respon - Departament de Sanitat i Seguretat Social.

Tel.: 902 111 444
Sida: telèfon d'informació de la sida: 900 212 222

Stop Sida

C/ Finlàndia, 45- 08014-Barcelona
Tel.: 93 298 05 88. Fax: 93 298 05 89
www.stopsida.org // stopsida@stopsida.org

GIRONA

FAGC - Girona

C. Nou, 8. Esc. Esquerra, 3r 4a. 17080 - Girona
Apartat de correus 681. 17080-Girona
Tel.: Fax: 972 22 03 17

Centre de Prevenció i Control de les Malalties de Transmissió Sexual de la Generalitat de Catalunya.

C. Mossèn Joan Pons s/n, 2a planta 8a porta. 17007 - Girona
Tel.: 972 21 07 08

LLEIDA

Col·lectiu Eagle. Espai Gai-Lesbià de Lleida i entorn

Artur Mor, 1. 25003 - Lleida
Tel.: 653 284 774 (Horari d'atenció. DX 19-21 hores)
http://www.espaieagle.org

TARRAGONA

H2O. Col·lectiu Gai i Lesbià Bisexual i Transsexual del Camp de Tarragona.

Reunions: Centre Cívic Carrilet. Av. Carrilet, 29. 43200-Reus

Apartat de Correus 569. 43200-Reus
www.h2o.org // info@h2o.org

L'Armarí Associació Juvenil Igbt de les Terres de l'Ebre

C. Lepant, 10. 43870-Ampesta. Tarragona
Tel.: 618.029.621 / 629.79.10.85
www.gaebre.org // _armari.ebre@hotmail.com

Tarragona entèn

C/ Pons d'Icart, s/n (Hotel d'Entitats de Tarragona) 6ª Planta del Parking "La Pedrera". Despatx 15 43004 Tarragona
Tel.: 977 252 432 977 252 432 Fax: 977 213 098

FAGC Tarragona

Apdo. de Correus 1117 43080 Tarragona
http://www.pangea.org/org/fagc

ANDORRA

Som com som

C. Llaüta, 10. Ent. 1a. AD 500-Andorra la Vella
Tel.: +376 322 579
somcomsom@gmail.com

PAÍS VALENCIÀ ALACANT

Col·lectiu de gais i lesbianes d'Alacant

Apartat de correus 1088. 03080-Alacant

La Lluna-Col·lectiu Lambda Alacant

C/ Teatre 8, 2a, 03001-Alacant
Apartat de Correus 1088. 03080-Alacant
Tel.: 965 20 97 69

CASTELLÓ

La Lluna - Col·lectiu de Lesbianes

C/ Herrer, 25, 1a (casa de la dona), Castelló
Apartat de correus 436, 12080-Castelló
Tel.: 964 21 85 89. Fax: 964 21 67 82

Col·lectiu Triangle

Apartat de correus 234. 12560-Benicàssim (Castelló)

ARCOIRIS

Associació GLBT de Castelló. Cantó de Castàlia, 5, SD. 12006 Castelló.
arcoiris@felgtb.org / arcoiris.cs@hotmail.com

VALÈNCIA

AVACOS - Associació Valenciana contra la sida

C/ Centelles, 51 8. 46006-València - Tel.: 96 334 20 27
avacos@infonegocio.com
Horari: 10-13:30 y de 16 a 19:30h, de dl a dv.

Col·lectiu Lambda de lesbianes, gais, transsexuals i bisexuals.

C. Sant Dionís, 8-1. 46003-València
Tel.: 96 391 20 84 Fax: 96 391 20 84. InfoROSA: 96 391 32 38
www.lambdavalencia@org // info@lambdavalencia.org

Col·lectiu de Transsexuals del País Valencià

C. Músic Peydró, 6, 1r (casa de la dona). 46001-València

Herakles Safo Assemblea per la Libertat Sexual

C. Los Centelles, 29, 10a. 46006-València
Tel. Fax: 96 334 03 08

FAGC - València. Front d'Alliberament Gai de Catalunya

Apartat de Correus 12263. 46080-València

Fundación Triángulo - Comunitat Valenciana

Comedias, 17 1r. F. 46003-València
Tel. Fax: 656 696 161
www.fundaciontriangulo.es // valencia@fundaciontriangulo.es

Subscriu-te a la revista *Lambda* / Fes-te soci del Casal Lambda

SÍ, VULL ASSOCIAR-M'HI

Nom i cognoms: _____

Adreça o apartat de correus: _____

Codi Postal: [][][][][][] Localitat: _____

Data de naixement: [][][][][][][] Adreça electrònica: _____

☐ **Voldria associar-me al Casal Lambda pagant una quota mensual:**

☐ ordinària (9€) ☐ de suport (16€) ☐ de suport especial (40€)
☐ patrocinadora (80€) ☐ jove (3€) ☐ familiar (12€)

1. ☐ directament cada semestre a la secretaria (març/setembre)

2. ☐ mitjançant domiciliació dels rebuts ☐ trimestral ☐ anual (11 mesos)

☐ tot i formar part de l'associació, prefereixo no rebre correspondència a casa meua.

☐ no vull associar-m'hi, però m'agradaria col·laborar-hi amb 12€ per any i rebre la revista.

☐ no vull associar-m'hi, però m'agradaria rebre informació sobre les vostres activitats.

Compte de domiciliació

Banc o caixa: _____

Adreça: _____

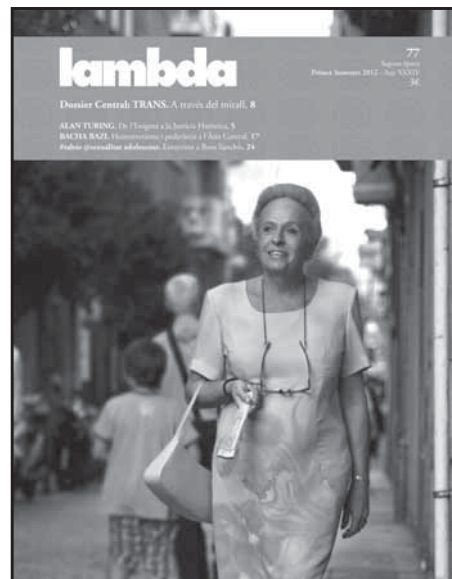
Codi Postal: [][][][][][] Localitat: _____

La domiciliació es fa a nom d'*Ajut Pedagògic*

Signatura

Data: _____

- Casal Lambda. C. Verdaguer i Callis, 10. 08003 - Barcelona - Tel.: 93 319 55 50 - Fax: 93 310 30 35 - info@lambdaweb.org -

EDITORIAL

Nova fita: una llei contra l'homofòbia

Ningú no pot negar els avenços aconseguits en el reconeixement i el respecte social envers el col·lectiu LGTB i, especialment, en la igualtat de drets davant la Llei, tot i que quedi encara camí per córrer, que topará, sens dubte, amb dificultats.

El Casal Lambda, un cop més, vol ser al capdavant de les reivindicacions LGTB. Així, acabem de posar en marxa un nou servei d'acolliment per a adolescents, un àmbit que ha cridat la nostra atenció i preocupació, així com la de molts pares i mares, davant del creixent nombre de casos d'assetjament escolar. Ho fem des d'una perspectiva social, educativa i integradora, conjuntament amb l'Associació de Mares i Pares de Gais i Lesbianes (AMPGIL), amb el reconeixement de la Direcció General d'Atenció a la Infància i l'Adolescència (DGAIA) del Departament de Benestar Social.

Hi ha un altra qüestió per la qual treballarem de valent, la d'aconseguir, com més aviat millor, una llei contra l'homofòbia, perquè, tal com va dir el president Obama, "the time is now". Aquest és un projecte que ha vagarejat com ànima en pena per la sala dels passos perduts de les dues darreres legislatures. Des de les associacions LGTB, hem decidit agafar les regnes amb fermesa i hem aconseguit un compromís escrit dels líders d'ERC, PSC, IC-Verds, CUP i, per part de CiU, de l'actual consellera de Benestar Social i Família, Neus Munté, una signatura en plena campanya electoral que ara té més rellevància que mai.

Ara caldrà passar de les paraules als fets. La proposta LGTB és molt clara: aprovar una llei contra l'homofòbia en el transcurs del primer any d'aquesta legislatura. Al moment del tancament de l'edició d'aquesta revista, hem demanat ja sengles reunions amb els grups parlamentaris que han donat suport a la proposta i a la mateixa consellera Munté. És hora de passar a l'acció i posar-se a treballar. I per nosaltres, no quedarà.

Val la pena citar i celebrar l'exemple de l'Ajuntament de Salt, que recentment ha aprovat una ordenança per la qual es podrà sancionar fins a 3.000 euros aquelles persones que tinguin comportaments racistes, xenòfobs, sexistes o homòfobs. Un bon precedent per a la llei que demanem, que esperem que s'escampi com taca d'oli arreu del nostres consistoris.

Si aquest objectiu és digne d'esmerçar-hi els nostres esforços, és igualment lloable el *modus operandi*, ja que s'hi treballa des del conjunt de les associacions, una pauta gairebé inèdita en el panorama LGTB de Catalunya. El fet és que la campanya per a l'aprovació d'una llei contra l'homofòbia està sent impulsada conjuntament per la Coordinadora de Lesbianes, Gais, Transsexuals i Bisexuals de Catalunya, el Casal Lambda, les Famílies Lesbianes i Gais i el FAGC. Ha estat un camp de proves, fins ara èxits pels resultats provisionals obtinguts: la primera plataforma catalana LGTB.

L'associacionisme LGTB català està vivint un procés de canvis, de repensar estratègies, de deixar enrere suspicàcies i enemistats passades, per sumar de forma estratègica recursos, capacitats, esforços i tot allò que ens pugui portar cap a la nostra Ítaca, cap a la igualtat real de totes les persones.☼

Lambda pertany a l'Associació de Publicacions Periòdiques en Català

El Casal Lambda és una associació sense ànim de lucre, fundada l'any 1976, que treballa per la inclusió del fet homosexual en la nostra societat.

El Casal Lambda és membre del Consell Nacional de la Joventut de Catalunya i del Consell de la Joventut de Barcelona.

El Casal Lambda és membre de la Federació Catalana d'ONG dels Drets Humans.

El Casal Lambda és una entitat amb conveni amb l'Ajuntament de Barcelona, la Diputació de Barcelona i la Generalitat de Catalunya.

Els problemes creixen: HOMOFÒBIA, CYBERBULLYING i SUÏCIDI

Ara fa ja més de tres anys que a la revista parlàvem del bullying homòfob (número 70 de Lambda; tardor del 2009). En aquell reportatge s'explicava com el mediàtic fenomen de l'assetjament escolar - bullying de l'anglès - agafa en certs casos una dimensió homòfoba que l'agreuja i en fa més complex el tractament. Ha passat el temps i és menester actualitzar la qüestió i abordar quelcom més greu: quan les conseqüències de l'assetjament homòfob esdevenen irreversibles.

Des que es va començar a parlar als mitjans de *bullying* als centres escolars, no han deixat de proliferar articles, estadístiques, estudis i, no hi ha mal que per bé no vingui, instruments diversos per combatre'l. Afortunadament, avui dia és estrany no trobar cursos de formació permanent del professorat relacionats amb la gestió dels conflictes i l'assetjament a les aules. A més a més, la presència

mediàtica de la qüestió també fa que les famílies se'n preocupin més. No obstant, l'eficàcia i velocitat amb què pares i educadors poden actuar efectivament contra aquest creixent fenomen queden desfasades respecte els canvis que s'originen en l'univers adolescent dia rere dia.

Què és el cyberbullying?

Un exemple de la complexificació que està vivint l'assetjament entre iguals – sigui homofòbic o no – és l'anomenat *cyberbullying*. És a dir, la versió virtual del ja conegut *bullying*, però a través de les noves tecnologies de la informació i comunicació i les xarxes socials d'Internet com a canals d'humiliació i maltractament. Malgrat el *cyberbullying* pugui semblar buscar tres peus al gat

des d'una perspectiva adulta, és quelcom gens superflu per als adolescents: l'assetjament que hom pot patir a l'escola el pot acompanyar a casa o arreu on vagi, fins i tot en la intimitat del dormitori. En aquesta versió del *bullying* adaptada al present, els agressors utilitzen bàsicament les eines multimèdia de telèfons mòbils i xarxes socials virtuals – elements de vital importància pels adolescents d'avui - per estendre burles i vexacions pel ciberespai. Les noves tecnologies permeten desenes de formes d'humiliar víctimes adolescents. Amenaçar o insultar mitjançant missatges, fer públiques imatges vexatòries a través d'Internet, suplantar la identitat, el recent fenomen dels *informers* i un llarg etcètera.

Va ser especialment colpidor el cas de la canadenca Amanda Todd. La policia la va despertar a les 4 de la matinada per avisar-la que unes imatges que la comprometien en què ensenyava els pits estaven sent difoses a internet. La noia havia estat patint *ciberxantatge*. El cop fou molt fort i un canvi d'escola no va apaivagar els diferents trastorns psicològics que la situació li estava causant. Una peculiar gravació a YouTube on la noia explicava la seva història al món amb l'ajuda de targetes didàctiques va ser el llegat de la jove, que es va suïcidar als 16, l'octubre de l'any passat.

Més a prop nostre, a les Balears, set adolescents van ser detinguts per haver enregistrat amb el telèfon mòbil diverses agressions i vexacions a què van sotmetre a un igual. En aquest cas, als agressors els “va sortir el tir per la culata” doncs el fet de publicar a Internet aquestes imatges va ser una prova

contudent contra ells per part de l'ODDM (Oficina de Defensa dels Drets del Menor).

Com veiem, els casos de ciberassetjament poden suposar un martiri constant per les víctimes: tot el seu univers personal està contaminat i és hostil. En el *cyberbullying* homòfob, les víctimes que són LGTB - realment o suposada - veuen com la seva intimitat és violada i les “acusacions” que reben poden arribar a qualsevol persona amb connexió a Internet. A més d'això, el problema social del *ciberbullying* és que dificulta enormement l'abordament del conflicte per part dels adults: esdevé un problema escolar, familiar i legal. Moltes escoles s'han trobat que han d'intervenir en problemes que, tot i que succeeixen al ciberespai, els protagonitzen els seus alumnes. En

ocasions, aquestes accions realitzades al ciberespai poden constituir delictes penals. S'evidencia que el rol dels pares es fa més important que mai davant les darreres complicacions que ha patit el vell bullying de tota la vida, però encara seguim en el punt (no hi serem sempre?) en què els més joves de les llars són els amos d'unes eines tecnològiques que dominen molt millor que els pares.

Què pot succeir quan un jove no troba pau ni acceptació ni en la vida real ni en la vida virtual? Malauradament, a l'hora que ha crescut la consciència social i, millor o pitjor, les actuacions en l'àmbit escolar, també s'han agreujat el patiment i la impotència de les víctimes del *bullying*: a diversos països occidentals, s'han registrat casos de suïcidi adolescent per *bullying* homòfob.

Quan esdevé tragèdia: els suïcidis adolescents

A l'Estat de Michigan als EUA, el pare del jove Josh Pacheco es va alertar en llegir l'estat de Facebook del seu fill "I regret to announce that this is the end. I'm going now, I bid you all a very fond farewell. Goodbye." ("Sento anunciar-vos que aquest és el final. M'acomio afectuosament de tothom. Adéu"). A la casa familiar, el van trobar sense vida en un vehicle encès dins el garatge juntament amb la nota "Ho sento. No he pogut ser prou fort". El noi de 17 anys només feia dos mesos que havia sortit de l'armari davant la seva família: "No em va sorprendre gaire i res no va canviar, l'estimava igual. Tenia problemes d'assetjament a l'escola, però no ens en volia explicar gaire cosa", va declarar la mare de Josh. Les pistes que els pares podien tenir de les fatals intencions del seu fill no eren evidents i tot i així van programar una visita amb un psicòleg a la qual mai van poder assistir-hi. No va ser fins després del funeral que a l'institut de Josh van començar a sorgir veus que admetien que el jove havia estat maltractat i els professors van declarar que alguna cosa s'ensumaven. Les autoritats escolars, com en molts altres casos, miren de posar remei un cop el mal està fet.

A la propera Itàlia, un jove de només 15 anys obertament homosexual es va penjar amb una bufanda després de rebre constants atacs a l'escola i a través de Facebook. Segons el cap de la investigació posterior al suïcidi, i a la vista d'una sèrie de publicacions a les xarxes socials, el jove va patir "turments infernals" a causa de l'assetjament diari dels companys de classe, un dels quals va crear un perfil de Facebook fals en què es burlava de la vestimenta de l'adolescent. Poc abans del suïcidi, l'escola havia enviat el jove A.S. a casa després de cridar-li l'atenció per anar vestit de rosa i amb les ungles pintades.

Aquests casos serveixen d'exemple d'una realitat més estesa del que imaginem. Som conscients que la sensibilització cap a un determinat tema que generen els mitjans de comunicació és molt irregular i els seus efectes molt fràgils. Es podria pensar que els casos explicats són aïllats, però no cal fer una gran cerca per trobar-ne desenes i desenes en els darrers anys.

Algunes dades i primeres respostes

Fa uns pocs mesos la FELGTB (*Federación Estatal de Lesbianas, Gays, Transexuales y Bisexuales*) i el COGAM (*Colectivo de Lesbianas, Gays, Transexuales y Bisexuales de Madrid*) van presentar un estudi conjunt on, entre altres coses, miraven de relacionar l'assetjament escolar d'adolescents homosexuals amb les probabilitats de suïcidi. Segons l'informe, gairebé la meitat dels joves participants (entre 12 i 25 anys) s'han plantejat en alguna ocasió el suïcidi mentre que el 17% ho ha intentat en alguna ocasió. L'estudi també posa de manifest que la resposta dels centres escolars no és sempre la més adequada: el 42% de

participants indiquen no haver rebut cap ajuda per part del centre i, entre els assetjadors, hi ha un 11% de professors!

Com veiem, no falten ni històries personals ni dades rigoroses per confirmar la preocupació cap a aquesta realitat. La lluita per la defensa de la integritat dels joves, amb la seva diversitat, no pot aturar-se. Hi ha diferents perspectives per fer front al problema: l'educativa, la legal, la familiar. La UNESCO va presentar fa pocs mesos la guia *Respuestas del Sector Educativo enfront el bullying homòfob*. En aquest document, s'exploren experiències i bones pràctiques en relació a la lluita contra el bullying homòfob per part de les escoles com a guia de prevenció per a altres casos. D'altra banda, el Defensor del Menor i l'associació Protégeles han creat una línia telefònica d'ajuda on tant pares com joves poden ser assessorats. Aquestes i moltes altres iniciatives haurien d'ajudar a que lamentables casos com els aquí narrats desapareguin del panorama mediàtic.

Fonts de consulta:

- COGAM (2012) Informe de resultados de la investigación "Acoso escolar homofóbico y riesgo de suicidio en adolescentes y jóvenes LGB". Disponible a:

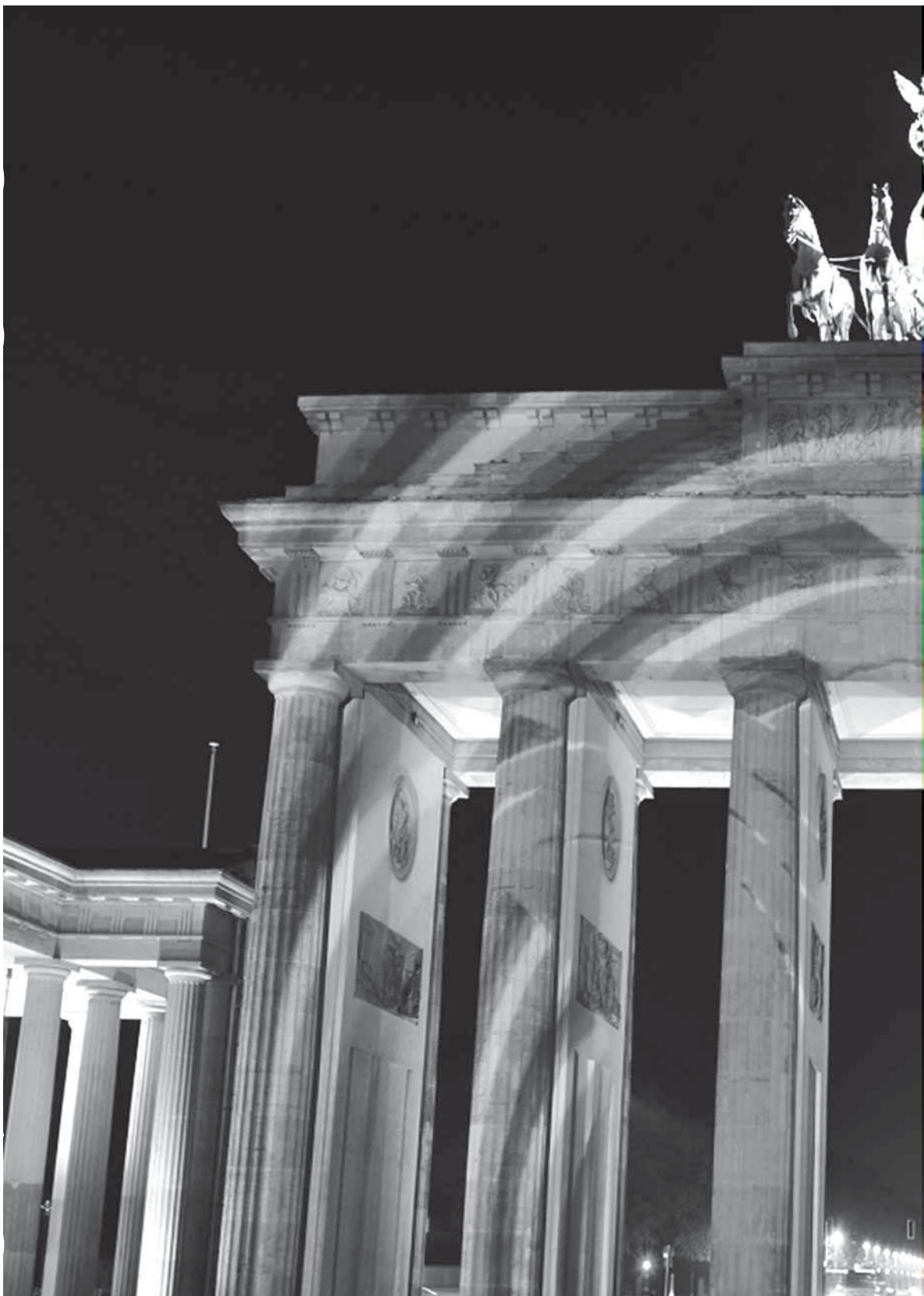
- <http://www.felgtb.org/rs/1584/d112d6ad-54ec-438b-9358-4483f9e98868/91c/filename/investigacion-acoso-escolar-y-suicidio-en-jovenes-lgb.pdf>

- UNESCO (2012) Respuestas del Sector de Educación frente al bullying homofóbico. Disponible a:

- <http://www.oei.es/70cd/publication.pdf>

UNA MIRADA A EUROPA

26 de maig del 2012. A Bakú, la capital de l'Azerbaidjan, el país més oriental d'Europa, se celebra el festival camp per excel·lència del continent: Eurovisió. **Loreen**, la candidata sueca que frustrarà (un cop més) les expectatives d'Espanya de guanyar, fa unes declaracions a la premsa azerbaidjanesa que encenen la polèmica en els dies previs a l'esdeveniment: "Els drets humans són violats dia rere dia a l'Azerbaidjan. No s'ha de guardar silenci sobre aquests assumptes". Tot i no explicitar-ho, la cantant s'està referint a la precària situació dels drets dels homosexuals i dels transsexuals. Alguna cosa no encaixa: un país que acull Eurovisió és denunciat per vulnerar els drets del col·lectiu que segueix amb més furor el festival? Però, això encara succeeix a Europa?

Aquest any, Suècia ha estat l'amfitriona d'Eurovisió. El país escandinau fou el primer país del món a reconèixer que l'homosexualitat no era una malaltia. Benvinguts a l'Europa dels contrastos i les contradiccions.

Aprofitant l'atenció mediàtica provocada per Eurovisió 2012, organismes com Amnistia Internacional o *Human Rights Watch* van denunciar la realitat dels drets humans a l'Azerbaidjan, una república ex-soviètica dominada per una oligarquia del petroli i l'únic país europeu de majoria musulmana. La llibertat d'expressió als mitjans de comunicació, els moviments d'oposició al règim i el col·lectiu LGBT viuen amenaçats sota un govern autocràtic i corrupte vigilat molt de prop per l'Iran. L'Azerbaidjan va despenalitzar l'homosexualitat l'any 2000, cedint a les pressions per ser acceptat al Consell d'Europa. Tot i això, les veus que ens arriben denuncien assetjament i violència policials, censura cultural i en els mitjans de comunicació, perillosos cercles socials i familiars, manca absoluta de suport polític i d'estructures de defensa i una imperant homofòbia social. Un parell d'exemples: el 2009, es va prohibir una novel·la, *Artush and Zaur*, que narrava la història d'amor entre un azerbaidjanès i un armeni i, el 2011, l'artista gai Babi Badalov va aconseguir l'asil polític a França fugint d'una amenaça de mort del seu propi germà. Tot i el silenci oficial davant aquests assumptes, la postura del règim es va evidenciar quan dos membres de la delegació azerbaidjanesa van abandonar l'any 2010 l'Assemblea del Consell d'Europa en ple debat sobre la discriminació per orientació sexual. "Hem de protegir els nostres valors nacionals i culturals. És inacceptable per nosaltres aquest debat, no pretenem copiar tot allò que es fa a Europa", van declarar.

Tracem els límits d'Europa

Pot resultar peculiar començar aquesta mirada a Europa parlant d'un país com l'Azerbaidjan. Molts televidents segur que es van estranyar que s'hi celebrés Eurovisió. A diferència de països com Israel, que participen al festival perquè estan dins l'àmbit de la Unió Europea de Radiodifusió tot i no ser geogràficament europeus (fins i tot el Marroc va participar-hi en una ocasió!), l'Azerbaidjan sí és Europa. O almenys en part.

Què és Europa, doncs? Cada cop més associem Europa a Unió Europea, però la UE tan sols agrupa 27 dels més de 50 estats que en realitat formen el continent. A grans trets, Europa és el continent delimitat per l'Oceà Atlàntic a l'oest, el mar Mediterrani al sud, l'Oceà Polar Àrtic al nord i les serralades dels Urals i del Caucas a l'est.

Els límits que solen generar confusió són les terres del sud-est que es toquen amb Àsia i algunes illes. Aclarim dubtes, doncs. Rússia i Turquia tenen una part europea i una part asiàtica: en el cas de Rússia, la frontera entre Europa i Àsia són els Urals; en el cas de Turquia, la divisió la determina l'estret del Bòsfor, que parteix també en dos la ciutat d'Istanbul. Els tres països caucàsics (Geòrgia, Armènia i l'Azerbaidjan) són territoris de frontera i també estan dividits entre Àsia i Europa. I, finalment, illes com Islàndia, en ple Atlàntic, i Xipre, al sud de la Turquia asiàtica, es consideren europees per lligams històrics i culturals.

Europa ha anat canviant al llarg dels segles mostrant una gran

diversitat interna, però alhora una inevitable influència entre els territoris que la formen, configurant així un camí comú ple d'afinitats i divergències. Al cap i a la fi, una història pròpia com a continent.

Una mirada al passat

Si ens centrem en la història de l'homosexualitat a Europa, ens hem de remuntar a les primeres civilitzacions que ens han deixat evidències escrites: les antigues Grècia i Roma. La idealització amb què sovint s'ha explicat la tolerància cap a l'homosexualitat en les societats clàssiques ha ocultat la profunda misogínia d'aquesta permissivitat.

A la cultura grecoromana, l'home era el centre de la vida pública i la dona quedava reclosa a l'àmbit privat. El plaer de l'home, per tant, era primordial. El sexe no s'associava exclusivament a la procreació i era indiferent si es realitzava amb una dona o amb un home. Les relacions solien ésser desiguals: per edat, sobretot a Grècia, o per condició social, a Roma (el sexe amb esclaus era el més comú). I això sovint es traduïa en un rol actiu i dominant de l'home més gran o més poderós. Així mateix, la prostitució masculina era comuna en ambdues civilitzacions. De tot plegat, en tenim documentades excepcions: relacions homosexuals entre iguals, els versos lèsbics de Safo i rumors sobre emperadors romans que exercien un rol passiu amb el seu amant.

La implantació a tot l'Imperi Romà del cristianisme va comportar l'aprovació de lleis contra les conductes homosexuals: la primera prohibia l'homosexualitat passiva. Així, es va iniciar un llarguíssim camí per la foscor caracteritzat per la persecució, la tortura, els empresonaments i les execucions d'homosexuals. La sexualitat passà a associar-se exclusivament al matrimoni i a omplir-se de vergonya, pecat i càstig.

La Inquisició i els regnes cristians van reprimir incansablement la sodomia, nom amb què es van anomenar les pràctiques contra natura, amb comptades excepcions. Curiosament, Polònia, avui un país tristament famós per la seva manifesta homofòbia, mai no va castigar la sodomia. I, naturalment, Al-Àndalus: l'homosexualitat era habitual en les societats musulmanes (fins l'arribada del colonialisme europeu). Concretament a la Península, es va escriure una destacable literatura homoeròtica.

Naturalment, però, l'homosexualitat no va desaparèixer d'Europa, sinó que va transformar els seus codis: s'expressava com a amistat exaltada entre homes; un amor sublimat i disfressat d'afecte a les cartes, poemes i tractats filosòfics de l'Edat Mitjana i Moderna. L'arribada del Renaixement va suposar a més la recuperació dels canons clàssics i algunes obres d'art es van omplir de connotacions homoeròtiques. Així mateix, no són pocs els monarques i aristòcrates europeus acusats de sodomites.

A diferència de l'homosexualitat masculina, el lesbianisme no es definia per unes pràctiques sexuals concretes i habitualment

era ignorat a les lleis contra la sodomia. Hi ha poques fonts de dones que fossin jutjades per la seva conducta homosexual. La consideració de la sexualitat femenina anava des de la més completa indiferència a la sexualitat voluptuosa però sempre lligada a l'home, passant per la castedat com a ideal de puresa. Les mostres històriques de literatura i obres d'art que expressen l'amor entre dones s'han vinculat més a la intimitat de l'amistat que no pas al sexe.

La frontera entre l'Antic Règim i l'Edat Contemporània, la Revolució Francesa, va marcar una fita en la legislació que havia imperat a tota Europa durant tants segles. El codi penal revolucionari de 1791 eliminava qualsevol referència a les conductes homosexuals. Amb l'expansió de Napoleó per gran part d'Europa, aquesta novetat es va estendre a tots els territoris de l'imperi. No obstant això, fins a finals del segle XIX les coses no van canviar de forma substancial.

L'any 1867, l'escriptor hongarès Károly Mária Kertbeny fou el primer a utilitzar el terme "homosexual". Tan sols una data simbòlica que s'emmarcava en un context més ampli: l'aparició de les subcultures gais a les grans urbs europees, els primers moviments de militància i una nova visibilitat a la premsa, la literatura i la ciència. També aleshores va néixer el discurs homofòbic modern (pretensament científic) i noves formes de repressió.

Tot plegat va culminar en una breu edat d'or de la llibertat a París, Berlín i Londres, capitals gais del període d'entreguerres. Però això es va truncar amb el triomf del nazisme i la II Guerra Mundial. Els homosexuals van ser també víctimes de l'extermini nazi.

Enmig de la convulsió, diversos països europeus van legalitzar les relacions homosexuals: Dinamarca, el 1933; Islàndia, el 1940; Suïssa, el 1942, i Suècia, el 1944. Espanya ho va fer el 1979, després de la mort de Franco, i el darrer país europeu a despenalitzar l'homosexualitat va ser Armènia l'any 2002.

Després d'un període de gestació durant els anys 50 i 60, el moviment gai europeu va arrencar amb força a partir del tret de sortida de Stonewall, a Nova York, el 1969. Es van anar configurant obertament les escenes gais de cada ciutat i es va guanyar presència i visibilitat a l'esfera pública. Els grups polítics van iniciar la lluita contra qualsevol forma de discriminació i a favor d'una igualtat real a les lleis.

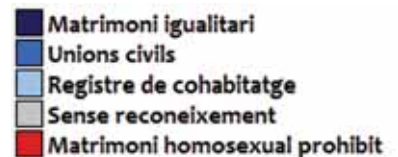
En la cronologia de la història dels drets LGBT a Europa, destaquen algunes dates decisives: l'any 1972, Suècia va legalitzar el canvi de sexe per a les persones transsexuals; el 1979, Suècia, altra vegada, va ser el primer país a eliminar la consideració de l'homosexualitat com a malaltia; el 1989, Dinamarca va regularitzar el registre de parelles del mateix sexe; i el 2001, Holanda va aprovar el matrimoni civil homosexual.

La diversitat legal actual a Europa

Actualment, l'homosexualitat és legal a tots els estats europeus. Però això no significa que el nivell d'igualtat de gais i lesbianes sigui el mateix a tots els països, ni tan sols entre els

Europa i els drets LGBT.

membres de la UE. La diversitat és notable.

S'han de considerar diversos criteris per analitzar la situació legal del col·lectiu LGBT a l'Europa actual: el reconeixement de les unions de parelles del mateix sexe, el matrimoni, l'adopció i les lleis contra la discriminació. També hi podríem afegir altres aspectes com la possibilitat de formar part de l'exèrcit.

El matrimoni entre parelles del mateix sexe és reconegut a nou països europeus: Holanda, Bèlgica, Suècia, Noruega, Espanya, Portugal, Islàndia, Dinamarca i França. Aquesta xifra va creixent: a Regne Unit, Finlàndia i Luxemburg ja s'ha iniciat el procés per a aprovar-lo. A l'altra cara de la moneda, trobem estats que han prohibit expressament el matrimoni homosexual a les seves constitucions: Hongria, Bielorússia, Moldàvia, Montenegro, Letònia i Lituània. I altres com Romania, Bulgària, Sèrbia, Ucraïna o Polònia no l'han vetat manifestament, però els seus codis civils o lleis fonamentals descriuen explícitament el matrimoni com una unió entre un home i una dona, fet que dificultaria el (en realitat poc probable) procés cap a una legalització del matrimoni gai.

Si bé no el matrimoni igualitari, aproximadament la meitat dels països europeus permeten el registre de parelles gais i lesbianes (unions civils, parelles de fet), equiparant-les parcialment o totalment a les parelles heterosexuales. Aquest indicador ens mostra un mapa d'Europa dividit clarament en dos: mentre l'Europa occidental i septentrional contempla els drets

Klaus Wowereit (alcalde de Berlín).

Bertrand Delanoë (alcalde de París), a una marxa de l'orgull gai amb Liza Minnelli.

Elio di Rupo (primer ministre de Bèlgica).

Jóhanna Sigurðardóttir (ex primera ministra d'Islàndia)

de les parelles homosexuals ja sigui en forma de matrimoni o d'unió civil, els i les homosexuals de l'Europa de l'est i meridional viuen en una situació de desempara legal quant a igualtat de drets. Ni els països caucàsics, ni les ex repúbliques soviètiques, ni els antics països comunistes (excepte Hongria, Croàcia, Eslovènia i la República Txeca), ni cap dels països mediterranis (amb l'excepció espanyola) reconeixen les parelles del mateix sexe. En alguns casos, sembla que a Europa es tracin dos camins molt allunyats: mentre que a l'oest un país tan catòlic com Irlanda va legalitzar les unions civils el 2011, a l'est Rússia ha prohibit recentment la "propaganda de l'homosexualitat entre els menors", una mena d'eufemisme retorçat per vetar les marxes de l'orgull gai o qualsevol exposició pública d'expressions homosexuals.

Curiosament, la possibilitat d'adoptar a Europa és factible a més països dels que reconeixen el matrimoni igualitari, tot i que no sempre directament. L'adopció per part de parelles homosexuals és possible a tots els estats que permeten als gais i lesbianes casar-se. Portugal n'és l'excepció: és l'únic país que va restringir aquest dret en aprovar la llei del matrimoni gai. En canvi, a Anglaterra és possible l'adopció per part de persones solteres i parelles del mateix o diferent sexe, casades o no, des del 2002. Països com ara Finlàndia, Alemanya o Àustria permeten l'adopció dels fills del cònjuge, opció recurrent entre les parelles de dones en les quals una de les dues té un fill biològic. Als països on està permesa l'adopció monoparental (Itàlia només permet adoptar a les parelles casades), els gais que volen tenir fills solen optar per aquesta modalitat, tot i que legalment els cònjuges no tindran cap dret ni deure respecte el fill o fills que de fet crien tots dos.

La majoria d'estats europeus compten amb mesures legals contra la discriminació homofòbica. Tot i això, el que es considera discriminació, homofòbia i els àmbits en què aquesta actua varien considerablement en les legislacions de cada país. Poden ser molt genèriques (i per tant subjectes a les interpretacions subjectives dels jutges o de la policia) o concretes i, per tant, més efectives. A l'altra cara de la moneda, països com Rússia, Bielorrússia, Ucraïna, Macedònia, Xipre, Turquia, el Vaticà i els països caucàsics no compten amb cap mesura de protecció contra la discriminació. Aquesta situació de desempara propicia la discriminació i homofòbia social, però també la institucional, que en alguns casos (com el ja esmentat de Rússia) està creixent de forma alarmant.

En el darrer número de la revista, entrevistàvem l'Alexey, un noi rus que havia demanat l'asil polític a Espanya fugint de la persecució de la policia i la justícia russes.

Viure a la Unió Europea

La Unió Europea prohibeix i condemna la discriminació per raons de raça, sexe, religió, llengua, ideologia, discapacitat i orientació sexual a la *Carta dels Drets Fonamentals de la Unió Europea* aprovada a Niça l'any 2000 i legalment vinculant per a tots els països membres (amb l'excepció del Regne Unit i Polònia) des del 2009.

Més específicament, la UE compta amb una legislació concreta per a combatre la discriminació per orientació o identitat sexual en l'àmbit laboral. La *Directiva 2000/78* va obligar els 27 estats membres a adoptar mesures i canvis en les seves respectives legislacions per evitar el tracte discriminatori a la feina contra persones homosexuals i transsexuals.

La UE ha estat un exemple de compromís en matèria de drets i igualtat al llarg de la seva història. No obstant això, organitzacions com ILGA-Europe estan reclamant a les institucions comunitàries una legislació general contra l'homofòbia, no només restringida a l'entorn laboral. Així mateix, un altre dels principals objectius de les associacions LGBT d'àmbit europeu és que la UE actuï i pressioni davant la creixent onada homofòbica d'estats extra-comunitaris com Rússia o Bielorrússia.

El poder rosa

Europa pot presumir també de ser capdavantera en la visibilitat del fet homosexual, almenys en l'àmbit polític. Fins al punt que es parla de poder "rosa". El nombre de càrrecs polítics de primera fila ocupats per persones obertament homosexuals ha anat augmentant en la darrera dècada sense que això resultés un motiu d'escàndol ni descàndol.

Els més veterans, els primers i encara en actiu, són els alcaldes de Berlín i París: Klaus Wowereit i Bertrand Delanoë, respectivament. Tots dos són socialistes i exerceixen d'alcaldes de dues de les capitals més importants d'Europa des del 2001.

L'any 2009, la islandesa Johanna Sigurdardóttir, socialdemòcrata de gairebé 70 anys i obertament lesbiana, va esdevenir la primera dona lesbiana en ser cap d'un govern al món. L'actual primer ministre belga, Elio di Rupo, no només va marcar una fita per ser el primer cap de govern declaradament gai del món, sinó que a més va ser l'únic que va aconseguir formar govern després de 530 dies d'ingovernabilitat a Bèlgica, és el primer ministre de parla francesa des del 1974 i és famós pels seus originals corbatins en lloc de les monòtones corbates.

Es diu que la normalització, aquesta paraula tan desitjada i odiada a la vegada per les associacions LGBT, és real quan la visibilitat no només es limita als sectors progressistes de la societat, sinó que s'estén a qualsevol àmbit. Europa també està essent capdavantera en aquest sentit, ja que la presència d'homosexuals declarats no només es limita als partits i moviments d'esquerra. El ministre d'Exteriors alemany, de la CDU de Merkel, es va casar el 2010 amb la seva parella de més de deu anys, l'empresari Michael Mronz. Al Regne Unit, la figura política més destacable obertament gai és Nick Herbert, el ministre de Política Social del govern conservador de David Cameron. El Prime Minister britànic precisament ha manifestat el seu ferm recolzament pel canvi de nom legal de les unions civils pel de matrimoni i per la possibilitat que gais i lesbianes es puguin casar a les esglésies.

A nivell espanyol i català, els polítics amb càrrecs més importants actualment i obertament gais són també de partits conservadors: Iñaki Oyarzábal, Secretari General del Partit Popular Basc, i Santi Vila, de CDC i Conseller de Territori i Sostenibilitat de la Generalitat de Catalunya. Però no han estat els primers: els socialistes Pedro Zerolo i Carla Antonelli s'han fet molt coneguts pel seu activisme, l'ex-ministre socialista i ex-alcald de Las Palmas Jerónimo Saavedra va sortir de l'armari l'any 2000 i, fora del món estricte de la política, però no del poder, destaca el jutge de l'Audiència Nacional Fernando Grande-Marlaska.

Europa: terra d'acollida

Europa és un continent amb una llarga història d'immigracions i emigracions, d'acollida i d'expansió. Els europeus han colonitzat tot el món en els darrers cinc-cents anys, però també al llarg dels segles, i sobretot a partir de la fi de la II Guerra Mundial, Europa ha rebut grans contingents d'immigració, configurant una societat cada cop més plural i diversa.

El continent europeu ha estat i és una terra anhelada per persones LGBT de molts indrets del món, com s'aprofundeix en l'article de reflexió d'aquest número de la revista. Però Europa no només és un somni d'una vida millor i diferent, sinó també un refugi, un últim recurs davant el perill que viuen molts homosexuals i transsexuals en els seus països d'origen.

En analitzar les possibilitats i condicions d'asil polític per a persones que fugen de l'homofòbia, torna a aparèixer una Europa dividida: la UE i la resta (amb alguna honrosa excepció, com ara Noruega).

Per a la concessió de l'estatus de refugiat, els països de la UE es regeixen per les re-

gulacions de la *Convenció Internacional de Ginebra* (1951) i per l'article 3 de la *Carta Europea dels Drets Humans*, que es recullen en la *Directiva per a la concessió de l'estatus de refugiat a la UE*, vinculant per als països membres des del 2004. Aquesta directiva estableix que un dels motius per a sol·licitar l'asil pot ser la persecució a causa de l'orientació sexual, entesa aquesta com a pertinença a un grup social particular.

Molts països comunitaris (Alemanya, Àustria, Bèlgica, Dinamarca, Espanya, França, Grècia, Holanda, Hongria, Itàlia, Luxemburg, Polònia, Portugal, el Regne Unit, la República Txeca i Suècia) han concedit l'asil polític a persones perseguides a causa de la seva identitat o orientació sexual en els darrers anys.

Però si bé aquestes premisses tan explicades fan de la UE un dels territoris més avançats del món en matèria de drets humans i asil polític, la teoria no és sempre fàcil de dur a la pràctica. Quins obstacles es troben sovint els sol·licitants de refugi a causa de la seva orientació/identitat sexual? Principalment, la desconfiança de les autoritats de frontera davant possibles frau o enganys que, en un afer tan íntim i privat com és l'orientació sexual, encara ho complica tot més:

- Un/a homosexual o transsexual que fuig del seu país d'origen pot fer-ho per la persecució de les autoritats, però sovint es deu a l'agressió hostilitat i perill dels anomenats "agents no estatals" (família, cercle social...). El mateix succeeix amb dones que fugen de la violència masclista. Tradicionalment, però, un refugiat polític era algú perseguit per l'estat. Això fa que la primera pregunta que es fa al sol·licitant sigui: "Vas recórrer a la protecció de les autoritats locals?". La resposta més típica sol ser: "No, tinc por de la policia". I és que no és raonable esperar que un LGBT busqui protecció en un país en què l'homosexualitat és il·legal i penada, com passa en la majoria dels casos.

- El fet que l'homosexualitat no sigui un tret físic visible també ha dut a considerar que el perill desapareix

si canvia la conducta de la persona perseguida. En una ocasió, la Secretària d'Estat del Regne Unit va declarar que “els gais i lesbianes que sol·liciten asil polític poden ser deportats sense perill a Iran sempre que visquin les seves vides amb discreció”. En aquest sentit, el govern holandès va prendre la determinació de no utilitzar aquest argument com a solució, però països com el Regne Unit amb un elevat nombre de demandes d'asil encara l'utilitzen.

- Les autoritats sospiten de la veritable homosexualitat del sol·licitant. Al Regne Unit, s'han denegat sol·licituds de dones lesbianes de Zimbabwe perquè aquestes tenien fills. Com pot demostrar algú que és homosexual? El següent obstacle, a més, és demostrar la persecució homofòbica, que sovint és impossible ja que l'únic que poden aportar els sol·licitants és el seu testimoni.

Tot plegat fa que alguns processos s'allarguin durant anys i no sempre hi ha la garantia d'una resolució positiva, ja que hi ha antecedents de tota mena.

Pel que fa als estats extracomunitaris, en general no es contempla obertament la persecució homofòbica com una causa per a la concessió de l'estatus de refugiat. Països com Noruega o Islàndia (tot i que la seva situació geogràfica impedeix que tinguin moltes sol·licituds) sí s'acullen a les regulacions de la UE en matèria d'asil polític. I altres com Suïssa tenen fortes restriccions davant qualsevol sol·licitud d'asil. La gran majoria, però, s'acullen a la Convenció de Ginebra i a la seva definició massa general i ambigua de refugiat. Pràcticament cap no compta amb precedents d'acollida de refugiats LGBT.

A l'extrem negatiu de la balança trobem Rússia, els països caucàsics, Bielorússia o Moldàvia, d'on han fugit persones LGBT per sol·licitar asil polític a països de la UE. En l'anterior número de la revista, precisament, entrevistàvem l'Alexey, a qui se li ha concedit recentment l'asil a Espanya davant el perill de ser empresonat a Rússia.

Un camí per recórrer. El llast de l'homofòbia

Sens dubte, Europa, amb totes les precaucions que implica parlar d'Europa com un tot global, és exemplar i capdavantera al món quant a drets, tolerància i llibertats. Una fita que s'ha aconseguit a base de lluita, obstacles, patiment, superació, diàleg i guerres. Els valors d'Europa no són gratuïts o casuals, són fruit de l'aprenentatge i el progrés històric. Ni són un tret cultural fortuït, són el resultat de la raó i la justícia.

Europa ha encapçalat importants canvis socials i legals a nivell internacional que, tot i que ara semblen d'allò més normals, no ho eren tan sols fa cinquanta anys. Ni ho són encara a molts països del món. La comunitat LGBT ha configurat estratègies i associacions de reivindicació dels seus drets que han portat al moment actual: el procés de legalització, gradual però ja imparable, del matrimoni igualitari a tots els països del primer món. A Europa, fins i tot les forces conservadores ja han integrat i acceptat, amb més o menys controvèrsia, aquesta realitat. Un dels exem-

ples més clars és l'espanyol: tot i haver presentat un recurs d'inconstitucionalitat poc després de l'aprovació del matrimoni gai l'any 2005, el PP no sembla gaire interessat ja en tirar enrere una realitat que fa 8 anys semblava tan amenaçant per a la seva concepció de la família.

Els canvis són ràpids i, de vegades, s'avancen a la societat i a les mentalitats. De vegades, però, també s'ha subestimat la maduresa de les societats europees per acceptar els canvis en matèria de drets LGBT que s'han anat produint. Malgrat tot, aquest mateix any hem assistit estupefactes a la reacció que ha provocat l'aprovació del matrimoni igualitari a França, bressol històric de la llibertat i el progrés social. Ningú no s'esperava un esclat d'homofòbia tan encès i persistent a aquestes alçades.

Europa és diversa. Sembla que camina en una mateixa direcció, la d'una igualtat cada cop major i més autèntica, però la idea d'una Europa homogènia és tan sols una il·lusió. Una simple mirada a les lleis o a la premsa ja fa evidents les diferències entre est i oest, entre nord i sud. I dins els propis estats, les diferències són també notables: entre les regions, entre els poble i les ciutats, entre els barris de les grans ciutats.

Els drets LGBT poden ser una realitat legal, però l'homofòbia social persisteix a molts indrets d'Europa, fins i tot en els països amb les lleis més avançades. El pes d'anys i segles d'actituds, pensaments i accions profundament homòfobes no s'eliminen d'un dia per l'altre o a cop de llei, tot i que això, naturalment, ho afavoreix molt.

Els canvis cap a positiu sorprenen per la seva rapidesa: resulta impactant la naturalitat amb què adolescents d'avui dia accepten i viuen la seva orientació sexual en àmbits com la família i l'escola (malgrat segueixin sent excepcions). D'una generació a una altra, les experiències viscudes són cada cop més divergents. Avancem a pas de gegant.

Tot i això, l'homofòbia és encara una realitat tan present com la pròpia homosexualitat, que encara no s'ha pogut alliberar del llast de l'odi i el rebuig. Per què encara als països més avançats l'acceptació de la pròpia sexualitat pot resultar un procés traumàtic? Per què encara tots coneixem exemples dels que es fan passar per heterosexuals? Per què molts bisexuals trien la seva vessant heterosexual com a pública per donar “normalitat” a la seva orientació? Per què parlar obertament de diversitat sexual a moltes escoles encara genera sospites i reserves? Per què encara cal sortir de l'armari? Per què presentar obertament de la parella del mateix sexe no convé en segons quins àmbits professionals o pot perjudicar la pròpia carrera? Per què els nens i nenes de parelles del mateix sexe ja es pressuposa que ho tindran més difícil a l'escola? Per què les religions semblen tan entossudides a no acceptar allò que ja és una realitat entre molts dels seus fidels?

Per a totes aquestes qüestions i moltes altres, la resposta és agredolça: “Cada cop menys, però encara”.

BRADLEY SECKER

Fotoperiodista britànic

Què m'inspira del col·lectiu LGBT i la lluita pels seus drets?

Actualment, la meua visió de la comunitat LGBT és totalment diferent a quan vaig sortir de l'armari als 15 anys i encara anava a l'institut, quan vaig començar a descobrir qui eren aquests "altres" que, com jo, se sentien atrets per les persones del seu mateix sexe.

Porto anys observant, reflexionant, fent-me preguntes i coneixent gent arreu del món: trobades amb activistes pels drets humans, col·laboració amb importants organitzacions internacionals, contactes amb víctimes de la brutalitat homofòbica, refugiats LGBT, amics, companys de feina, festes, clubs gais, mitjans de comunicació, xats i una petita dosi de converses amb el coixí.

En aquestes línies, m'agradaria transmetre el sentiment predominant d'unitat que m'envaeix a qualsevol dels països i llocs on vaig, de connexió amb la comunitat gai i altres membres LGBT d'arreu del món. D'alguna manera, nosaltres, els homes gais, sempre ens les empesquem per trobar-nos i sovint ens ajudem en les dificultats que la vida i el món ens van portant.

En realitat, tots nosaltres encarem els mateixos obstacles i reptes fonamentals a la vida, tot i que, depenent d'on naixem i creixem, comencem en un esglaió diferent de la trajectòria. Hi ha una lluita compartida per trencar els supòsits i les expectatives del nostre entorn, sobretot de la família i els amics. "M'atreuen els homes, sóc gai". És quelcom que primer ens hem de dir a nosaltres mateixos i després possiblement a la resta de persones que formen la nostra vida. Quan, com, per què i on depèn de les circumstàncies que t'envolten, però no deixa de ser el mateix procés per a tots nosaltres i, un cop "desarmaritzats", continuem sortint de l'armari dia rere dia. En aquells indrets o èpoques en què no ho podem dir obertament, ens hem de trobar uns i altres, connectar, compartir i transmetre'ns seguretat en la nostra identitat secreta compartida.

Al llarg dels anys, he conegut homes gais en més de 25 països, en una àmplia diversitat de situacions, professions i entorns socials. En la majoria dels casos, la societat no és particularment tolerant cap a "nosaltres", els que ens sentim atrets pel nostre mateix sexe, i de vegades la nostra orientació sexual és il·legal, fins i tot castigada amb la mort.

Actualment, visc a la frontera d'una zona en guerra, Síria, amb dos homes sirians, tots dos gais, els quals estan treballant durament per a millorar les condicions de les persones LGBT en l'incert futur del seu país. Han escrit les seves experiències personals, han encoratjat altres a compartir les seves, han fundat una revista (*Mawaleh*) i un lloc web i estan construint els vincles necessaris per a formar una xarxa de suport mutu més enllà de les ideologies polítiques. En aquests caos de foscor, en una societat cada cop més dividida, estic essent testimoni de la força constructiva de la comunitat gai. En un lloc on la gent s'està matant per motius polítics, ètnics o fins i tot per detalls insignificants, la comunitat gai s'alça i s'uneix per sobre d'això per tractar de

preparar un futur millor. Impressionant i inspirador.

Treballo amb molta gent LGBT que ha estat forçada a abandonar casa seva a causa de la seva identitat. La identitat: el fet de ser el que una persona o cosa és. La majoria de nosaltres, especialment a Europa i a la seva societat individualista, entenem la nostra identitat com quelcom fluid, natural. Podem ser qui volem ser i amb qui volem. Però a altres zones del món la identitat té unes connotacions molt més complicades. El fet que algú sigui perseguit de forma violenta perquè és sospitós de ser diferent, gai, lesbiana, transgènere, és una realitat. Centenars d'homes han estat assassinats, torturats, atacats i perseguits a Iraq, Uganda i Iran només per aquest motiu, fent que molts altres hagin hagut d'exiliar-se. I aquesta realitat continua existint.

A la frontera de la Unió Europea, a Turquia, desenes d'iranians LGBT arriben cada mes fugint dels perills del seu país. Arriben amb l'esperança de ser acollits a Europa o Nord-Amèrica i acaben topant amb un nou tipus de discriminació, ja no només basada en la seva sexualitat, sinó també en la seva religió i el seu color de pell.

La comunitat gai és una gran família, connectada i igual. Hem de percebre'ns i construir-nos com una comunitat amb llaços fermes i sense estereotips ni prejudicis i lluitar per la igualtat arreu del món, no només oferint la mà hospitalària des d'Europa, sinó resolent les violacions a nivell internacional.

Eurodiputats

Per completar el dossier central sobre Europa, des de la revista Lambda hem contactat amb 4 eurodiputats de casa nostra de diversos partits polítics per fer-los a cadascun una pregunta sobre Europa i els drets LGBT.

Santiago Fisas Ayxelà (PP)

La UE és molt rigorosa amb tots els estats membres en les qüestions econòmiques. Com és que no sempre aplica el mateix rigor pel que fa a la defensa dels drets individuals a cadascun dels països?

La UE ha pres moltes mesures a favor dels drets del col·lectiu LGBT. Jo mateix, com eurodiputat, col·laboro amb l'intergrup LGBT del Parlament Europeu i he preguntat a la Comissió Europea pels drets LGBT a estats europeus. Malgrat que encara queda molt per fer, la UE és molt conscient i ho té molt present.

Amb quin criteri s'ha consentit que països manifestament homòfobs formin part de la UE?

Les regles que defineixen si un país és elegible per esdevenir membre de la Unió Europea (UE) són els coneguts com els criteris de Copenhagen. Segons aquests criteris cal que l'estat demandant tingui unes institucions que preservin la governabilitat democràtica i els drets humans, una economia de mercat en funcionament, i que l'estat accepti les obligacions i intencions de la UE. La majoria d'aquests elements s'han aclarit en l'última dècada mitjançant la legislació del Consell Europeu, la Comissió Europea i el Parlament Europeu, així com per la jurisprudència del Tribunal de Justícia Europeu i el Tribunal Europeu de Drets Humans.

Malgrat això, en nombrosos països de la UE hem hagut de lamentar comportaments individuals, però també institucionals, manifestament contraris a aquests principis, especialment en relació al respecte dels drets de determinats col·lectius, com el GLBT. Quan això ha passat, i especialment quan hi ha hagut una intervenció institucional (govern o parlament) que ha actuat de manera manifestament homòfoba, hem denunciat el cas a la Comissió Europea, la guardiana dels Tractats. La resposta sempre ha estat que això és una competència dels Estats, i no de la UE. Tot plegat converteix la qüestió en un debat més de caràcter polític que jurídic, però, per a mi, allò que està clar és que un país que adopta lleis homòfobes, o el govern del qual manté un discurs i unes pràctiques homòfobes hauria de ser automàticament sancionat, almenys amb una sanció, ni que sigui temporal, que l'impedís participar en els Consells de la UE.

Raül Romeva (ICV)

La crisi econòmica fa perillar l'Europa dels drets i dels valors?

La crisi ha afectat la capacitat econòmica dels Estats Membres i per tant hi ha menys recursos disponibles per dur a terme projectes a llarg termini com pot ser la sensibilització social, ja que hi ha necessitats de la ciutadania a curt termini que s'han d'atendre per a mantenir "l'estat del benestar". A més caldria sumar-li que un entorn de crisi econòmica sovint radicalitza els missatges del gruix de la població, i per tant afavoreix les situacions de discriminació cap a aquells col·lectius minoritaris com són la immigració, les persones LGTB, les persones amb diversitat funcional, ... Això no vol dir que perillin els drets aconseguits i els valors que impregnen la societat, però sí que cal una major implicació dels governs per tal de disminuir els efectes d'aquesta anòmala situació. Crec que hauríem de fer un esforç especial en la integració de determinada immigració, ja que per motius religiosos o socials són menys sensibles en termes de respecte a la igualtat entre homes i dones i en la diversitat sexual.

Ramon Tremosa (CDC)

És necessària i possible una llei contra l'homofòbia per a tota la UE?

La UE ja disposa d'alguns mecanismes legals per lluitar contra la discriminació per motiu d'orientació sexual. El Tractat de Funcionament de la UE i la Carta de Drets Fonamentals estableixen un primer marc general per combatre tota mena de discriminacions. Posteriorment, algunes directives, com la de l'any 2000 sobre la igualtat de tracte al lloc de treball, van contribuir a seguir avançant en la defensa dels drets dels homosexuals, bisexuals i transsexuals.

Tanmateix, l'anomenada Directiva antidiscriminació - que representaria una estratègia europea ambiciosa i global per lluitar contra l'homofòbia - està bloquejada per alguns governs europeus conservadors -entre ells l'alemany- des que es va plantejar, el 2008. El Grup dels Socialistes i Demòcrates seguim defensant la Directiva, amb l'esperança que els resultats de les eleccions alemanyes del setembre permetin desencallar la seva aprovació.

Tot i el pas decisiu que representaria l'entrada en vigor d'aquesta directiva, la seva aplicació dependria de cadascun dels Estats Membres i, com hem dit, persisteixen resistències importants per part d'alguns governs conservadors. Cal recordar que dels 27 Estats Membres, només 9 han reconegut i regulat el matrimoni entre persones del mateix sexe - una mesura determinant en el reconeixement dels drets dels homosexuals.

No només per canviar les receptes en l'economia, sinó sobretot per protegir i ampliar els drets fonamentals, cal un canvi de majories a la UE, a favor de més governs de progrés, ja que els majors avenços en aquest terreny s'han produït amb el suport i lideratge de governs progressistes, com és el cas d'Espanya o - més recentment - de França.

Maria Badia i Cutchet (PSC)

Las mejores saunas del ambiente
Sauna's with an open atmosphere

SAUNA	BARCELONA	ESPOLASACS 1	T. 93 317 68 17
SAUNA CONDAL	BARCELONA	PELAI 62	T. 93 318 79 88
SAUNA CORINTO	BARCELONA	CASANOVA 57	T. 93 323 78 60
SAUNA CASANOVA	BARCELONA	DIPUTACIÓ 46	T. 93 325 93 46
SAUNA THERMAS	BARCELONA	TUSET 1	T. 93 200 77 16
SAUNA BARCELONA	BARCELONA		

Y bienvenido a gusto / Tan yourself at ease
Realizado por profesionales diplomados / Done by qualified professionals
Grupo Pases en Facebook

WWW.PASES.COM

AMPGIL
Associació de pares i mares
de gais i lesbianes
Verdaguer i Callís, 10 - 08003 - Barcelona

què fem?

acollim, escoltem

compartim...

ajudem a
no silenciar
els sentiments

DELEGACIONS

Barcelona	Vilanova i la Geltrú	Vilafranca del Penedès	Girona	València	Saragossa	Madrid	Logronyo
dimecres, de 18 a 20h Verdaguer i Callís, 10 Tel.: 93 319 55 50 - 656 433 624	dilluns, de 18 a 21h Turbina, 19 Centre Cívic la Collada Tel.: 678 042 481	de dilluns a dimecres, de 22 a 23h Tel.: 93 890 38 53	dilluns, de 21 a 22h Tel.: 626 823 298	dilluns i dimecres, de 15 a 17h Tel.: 619 289 180	dilluns, de 16 a 18h tel.: 976 552 710 dimarts, de 18 a 20h tel.: 976 073 899 dimecres, de 17 a 18h tel.: 976 597 849 - 653 501 054 dijumenge, de 15 a 17h tel.: 976 359 510	el 1r i el 3r dilluns de cada mes de 18.30 a 19.30h Tel.: 91 446 63 94	el 1r i el 3r dijous de cada mes de 20 a 21h Tel.: 941 204 370

HOMOSEXUALITAT I FEIXISME: *A ITÀLIA SÓN TOTS MASCLES*

Amb aquesta frase cèlebre Benito Mussolini va tancar el debat sobre la inclusió de l'homosexualitat com a delictes al codi penal italià. Es tracta d'una frase molt significativa, ja que defineix perfectament el context cultural en què es va desenvolupar la política de persecució dels gais durant el règim feixista italià.

Illes Tremiti a la mar Adriàtica. Província de Foggia (Itàlia).

L'estiu de 1939, el Giuseppe va sortir de casa seva per trobar-se amb un noi amb el que havia quedat. Es tractava d'una més de les cites clandestines i discretes que formaven ja part de la seva quotidianitat. Però en tornar a casa aquell dia es va trobar amb quelcom diferent: la policia l'esperava per arrestar-lo —feia poc ja ho havien fet amb un altre noi del mateix poble—.

Després d'un judici celebrat a portes tancades, el Giuseppe va ser condemnat a cinc anys de confinament pel delictes de “*pederàstia*” (que és com denominaven els actes sexuals entre homes) i per ser considerat una “*amença greu a la societat pels freqüents escàndols*” provocats. L'informe policial utilitzat com a única prova de la sentència va descriure el “*delictes*” amb aquestes paraules: “*es passeja durant el dia i la nit amb marxa i moviments femenins, pintat amb llapis de llavis i portant peces de vestir per cridar l'atenció dels vianants als qui, en la majoria dels casos, produeix nàusees*”.

Com tants altres gais de l'època, el Giuseppe aprofitava les festes de carnestoltes per disfressar-se de dona. Però més enllà d'aquestes comptades hores de llibertat i relaxació de les normes socials, el Giuseppe va portar una vida totalment convencional: treballava a la mateixa botiga des dels vuit anys i mai no va tenir problemes amb la policia. Pel sol fet de ser homosexual va passar dos anys confinat a les

illes Tremiti, un petit arxipèlag format per tres illes de la mar Adriàtica, un destí que van patir centenars d'homosexuals i presos polítics durant el règim de Mussolini. L'elecció d'aquest destí no va ser casual: ja al segle XIX es va fer servir com a colònia penal d'indigents i delinqüents deportats de Nàpols, i el 1911 mil tres-cents libis van ser confinats a aquestes mateixes illes per oposar-se a l'ocupació italiana del seu país, la meitat dels quals van morir pels maltractaments rebuts i les pèssimes condicions de vida a què van ser sotmesos.

Els homosexuals confinats a les illes Tremiti eren custodiats per la policia constantment i no podien moure's

lliurement –tenien, per exemple, del tot prohibit acostar-se al mar. Van ser allotjats a barraques comunes i van rebre una assignació monetària de l'Estat, però per no passar gana van haver de buscar fonts d'ingressos alternatives, com la venda de serveis (sabaters, costurers...) als seus mateixos custodis i als altres condemnats de les illes. Una mica com a broma, una mica per no tornar-se bojós, se'ls permetia organitzar petites obres de teatre; a més, aprofitaven qualsevol excusa –un aniversari o l'arribada d'una nova “marieta”– per reunir-se i organitzar sopars. Tot i estar confinats i en condicions molt dures, van intentar recrear una vida el més normal possible. De fet, per a alguns d'ells, aquest temps de confinament va ser també un temps de certa llibertat, un temps durant el qual van poder comportar-se amb total naturalitat sense por de la policia en sortir de casa i sense preocupar-se per si se'ls “notaven” maneres. Al continent no només els esperava una vida d'auto-censura i mentides, sinó també el perill constant de pallisses, detencions, confiscació de béns personals, registres domiciliaris, seguiments i tot tipus d'assetjament.

L'estratègia feixista italiana

Si bé el 1936 es van introduir mesures administratives per igualar, imitant

“Va passar dos anys confinat a les illes Tremiti, un destí que van patir centenars d'homosexuals i presos polítics durant el règim de Mussolini”

Sala de ball clandestina per a homes. Itàlia, anys 30.

les lleis del nazisme alemany, els homosexuals amb els negres i els jueus, aquesta política explícitament racista va durar només tres anys, fins al 1939. L'“estratègia racial” implicava la definició dels homosexuals com una “raça” i amb això donar-li reconeixement com a grup social, la qual cosa era una contradicció radical amb l'estratègia seguida fins al moment, basada en més d'un segle de tradició jurídica i repressiva que apuntava a eliminar del tot l'homosexualitat negant-li qualsevol espai de visibilitat. Durant aquests tres anys, però, es van condemnar uns 90 homosexuals per delictes contra la raça.

Uns anys abans, el govern de Mussolini havia ja descartat la introducció de l'homosexualitat com a delictes al nou codi penal promulgat el 1930 i encara vigent. Mussolini es va oposar a la introducció de lleis de persecució de l'homosexualitat amb l'argument que *“per fortuna i orgull d'Itàlia, aquest vici abominable no existeix aquí”*. La consigna del règim va ser sempre: *“Els italians són massa virils com per ser gais”*.

Durant el règim feixista, doncs, els homosexuals van ser perseguits i condemnats com a “presos polítics” i no per un delictes que els atorgui identitat, i el confinament va ser la principal eina utilitzada com a instrument de repressió política i social. Per als feixistes italians, l'homosexualitat era una degeneració, una greu aberració sexual que ofenia la moral i que atemptava contra la salut i el millorament de la raça, i la policia havia d'intervenir per suprimir-la o almenys detenir-la. Les lleis de seguretat pública donaven a la policia el poder discrecional d'eliminar de la convivència social qualsevol individu potencialment “escandalós”. Per a això no era necessari cap procés judicial (bastava un sumari policial), ni tampoc cap prova, ja que la “*paraula d'honor*” de la mateixa policia afirmant que una persona “*provocava escàndol*” era prova suficient per poder condemnar-la a l'exili, a l'arrest domiciliari o a l'acomiadament si treballava per a un organisme públic.

En definitiva, es va tractar de formes de repressió que no passaven pel codi penal i, per tant, no van deixar rastre, no es van publicar als diaris, no van formar part de cap estadística i, fins i tot, van escapar a l'atenció de la majoria d'historiadors.

Identitat, repressió i memòria

En el cas italià, i a diferència dels milers d'homosexuals condemnats als camps d'extermini durant el règim nazi, els condemnats van retornar vius del seu confinament. Hi ha diversos fets que ajuden a explicar aquesta important diferència. D'una banda, a la Itàlia dels anys '30 no trobem un col·lectiu homosexual tan estructurat, organitzat i visible com l'alemany, la qual cosa ens pot portar a pensar que el règim de Mussolini no va veure com a necessària una política explícita d'eliminació d'aquest col·lectiu. De l'altra, podem considerar que el feixisme italià va trobar en aquest mètode de “tolerància repressiva” una forma més eficaç i més

La marcia fianco a fianco
continuerà sino al raggiun-
gimento della Vittoria.

Cartell propagandístic del feixisme italià.

compatible amb la cultura catòlica i mediterrània i amb la política de mantenir el fet homosexual ocultat. També, i potser més rellevantment, s'ha de tenir en compte que a Itàlia des del segle XIX el control de la repressió de l'homosexualitat (i en termes generals el control de la moral sexual) va ser competència exclusiva de l'Església catòlica. Així, aquesta divisió de les àrees de control social entre Església i Estat va significar que el govern italià només va veure necessari intervenir aïlladament en aquells casos en què la "immoralitat" va comprometre un risc de disrupció de l'ordre públic.

Finalment, les colònies de confinament de presos polítics i homosexuals van ser dissoltes a finals de 1942, davant la proximitat de les tropes americanes, i els condemnats van ser alliberats sota vigilància policial. Després de 1945, el restabliment de les normes morals de l'Església Catòlica va impedir durant dècades l'acceptació social dels homosexuals —hi trobem fins i tot projectes de llei dels anys seixanta per penalitzar l'homosexualitat—. A partir de la restauració democràtica, doncs, la repressió dels homosexuals va continuar, i hi ha estudis que afirmen que

la persecució per part de la policia va ser encara pitjor.

El gener de 2005 es va instal·lar a San Sabba, un lloc emblemàtic ja que va ser el punt principal des del qual es van deportar jueus i altres presos als camps de concentració i extermini nazis, una placa commemorativa amb un triangle rosa per recordar les víctimes homosexuals del nazisme i feixisme. Va ser el primer reconeixement públic del patiment dels gais a Itàlia durant el feixisme i va representar el punt final d'una lluita començada dos anys abans pel reconeixement oficial de la persecució dels homosexuals i promoguda per l'associació LGBT italiana Arcigay. Per la seva part, els historiadors italians semblen fingir que a Itàlia no ha passat res de tot això o bé insisteixen en què no hi ha documentació en aquest sentit. És a dir, encara no hi ha hagut una reflexió social sobre aquest fet, ni tampoc un reconeixement oficial de part del govern. Només un grup petit de novel·listes i cineastes es va atrevir a mencionar el tema, com l'afamat Ettore Scola amb el seu film *Una giornata particolare* protagonitzat el 1977 per Sophia Loren i Marcello Mastroianni i nominada a dos premis Oscar.

Com hem pogut veure, doncs, el règim feixista italià va concentrar esforços en negar la pròpia existència dels homosexuals. El fet que avui en dia la societat italiana encara no hagi assumit ni reflexionat sobre aquests fets parla també d'una continuïtat en aquesta negació de la identitat del col·lectiu LGBT. El cas italià, doncs, ens hauria de fer reflexionar sobre la importància de les tasques de recuperació de la memòria històrica i de construcció d'identitat de les organitzacions LGBT per a la defensa dels drets de gais, lesbianes, bisexuals i transsexuals encara al segle XXI. Sense un reconeixement social de les víctimes dels règims feixistes no hi pot haver, doncs, un reconeixement ple de la identitat i, per tant, dels drets bàsics del col·lectiu LGBT.

Sobre les víctimes del franquisme poden consultar els números 70, 71 i 74 de Lambda.

FES-TE SOCI!

Nom i cognoms: _____

Adreça o apartat de correus: _____

Codi Postal: Localitat:

Data de naixement: Adreça electrònica:

☐ Voldria associar-me al Casal Lambda pagant una quota mensual:

☐ ordinăria (9€) ☐ de suport (16€) ☐ de suport special (40€)☐ patrocinadora (80€) ☐ jove (3€) ☐ familiar (12€)

1.- ☐ directament cada semestre a la secretaria (març/setembre)

2.- ☐ mitjançant domiciliació dels rebuts ☐ trimestral ☐ anual (11 mesos)

☐ tot i formar part de l'associació, prefereixo no rebre correspondència a casa meua.

☐ no vull associar-m'hi, però m'agradaria col·laborar-hi amb 12€ per any i rebre la revista.

☐ no vull associar-m'hi, però m'agradaria rebre informació sobre les vostres activitats.

Compte de	Entité	Office	C.S.	Numéro de compte

Banc o caixa:

Adreca: _____

Codi Postal: Localitat: Telèfon:

La domiciliació es fa a nom d'Ajut Pedagògic

Signatura

Data:

- Casal Lambda. C. Verdguer i Callis, 10. 08003 - Barcelona - Tel.: 93 319 55 50 - Fax: 93 310 30 35 - info@lambdaweb.org -

[illegible]

CRÒNIQUES DES DE LA PERIFERIA:

LES VIVÈNCIES DEL FET GAI FORA DE LA NORMALITZACIÓ EUROPEA

La visió que es té d'Europa des dels països anomenats del Tercer Món és una amalgama de percepcions idíl·liques configurades a partir de conceptes sovint difusos, mediatitzats en la majoria d'ocasions per la imatge projectada que el Vell Continent ofereix d'ell mateix a través de l'imaginari popular europeu.

Al cinema, la televisió i els mitjans en general, Europa es projecta com estandard del benestar, el respecte i la tolerància, imatge que es recolza en un discurs de valors com el respecte a la diferència, la igualtat i el diàleg entre diversos arguments davant un mateix fenomen. Aquesta visió gairebé idealista del context europeu és el motor que en moltes ocasions impulsa el desig de molts membres de la comunitat LGBT d'abandonar els seus llocs d'origen a la recerca de nous horitzons on poder trobar un espai de desenvolupament personal idoni.

A banda dels immigrants que vénen buscant noves possibilitats econòmiques (cada cop menys a mesura que es fa crònica una crisi econòmica amb solucions incertes), no són pas pocs els que marxen de casa seva, on podien ja gaudir d'una certa estabilitat social i econòmica, per a trobar un lloc on deixar de banda la pressió social per a complir amb un rol normatiu predominantment heterocentrista. Conec molt casos de gais i lesbianes que ens els darrers quinze o vint anys han arribat a Europa atrets per l'esperança de llibertat i seguretat de poder viure una vida diferent a la que estaven destinats en els seus contextos d'origen en societats més rígides i inflexibles.

Arriben amb una idea vaga del que poden esperar, però en general es tracta d'una imatge amb característiques comuns: veuen Europa com un tot compacte i homogeni de costums i tradicions i esperen instal·lar-se en grans centres urbans per a poder trobar una gran concentració de població amb

gustos afins i gaudir dels avantatges que ofereix l'anonimat, llocs amb una gran llibertat sexual i un cert nivell de luxe i confort; en definitiva, esperen viure, diguem-ho així, en una pel·li d'Almodóvar.

Però la realitat aviat es revela diferent.

Sí, és cert que el fet que ningú no et conegui té molts avantatges, el principal és que pots deixar de ser el que altres esperen que siguis i pots prendre una autodeterminació més afirmativa sobre qui ets i qui desitges ser. Deixes de ser "el fill de" (aquesta opressiva preocupació pel nom familiar que està també present en molts gais de l'Espanya rural) i et converteixes en un més, en tu mateix, i això ja és un gran pas en el desenvolupament personal i l'autodeterminació.

Però aquest mateix anonimat que garanteix la llibertat per a explorar allò que desitges viure amb naturalitat i sense culpa comporta també una càrrega considerable d'aïllament que aviat descobreixes que dificulta un contacte real més enllà de la facilitat d'un encontre eròtic fortuït. El nouvingut descobreix que pot viure una vida sexual més desenfadada, però tard o d'hora pren consciència que, darrere de la imatge de la llibertat sexual, aguaita l'ombra de l'aïllament afectiu.

Una altra realitat que deixa perplexos molts estrangers és constatar que el que havien percebut com una actitud general i unificada cap a la diferència sexual és en molts casos tan sols una característica local, que no tots els indrets a la gran terra de llibertats que és Europa són igual de tolerants, que Lleida o Vic no són Barcelona, que Granada no és Berlín i que Nàpols definitivament no és el Soho. Europa es ven a si mateixa com una terra de garanties en matèria de drets i igualtat, però aquestes garanties no són ni molts menys iguals o comuns a tot el territori del mapa europeu.

Però fins i tot en aquestes grans ciutats

L'antiga deessa grega Europa, holograma en els nous bitllets de 5 euros

on s'hi han desenvolupat grans concentracions de població gai i s'hi ha propiciat una actitud més respectuosa vers la diferència, apareix un altre tipus de desconcert: la comunitat gai tampoc és un grup homogeni.

Més enllà de les reivindicacions comuns de tots i per a tots, a les grans ciutats europees és fàcil observar la fragmentació del col·lectiu gai en subgrups molt diferenciats: óssos, *leathers*, jovenets, madurs, musculoses, *fashion victims*, *next door boys*; fins i tot aquells que

presumeixen de no tenir contacte amb l'anomenat "ambient" gai constitueixen un subgrup gai dins el col·lectiu.

Allò que en un principi augurava la possibilitat d'inclusió dins un col·lectiu unitari on l'immigrant gai podria trobar punts d'encontre amb gent afí als seus gustos i expectatives, suposa una recerca d'un model més específic en el qual encaixar, que a més sovint implica la pèrdua de contacte amb la resta de subgrups ja que els espais de socialització i trobada es converteixen en

reductes restringits a un nombre reduït de participants.

L'immigrant, ja vingui de Montevideo, Marràqueix, La Habana o Manila, viu amb cert estupor aquesta experiència que barreja llibertat, soledat i pressió per trobar un lloc en el nou entorn, un entorn que, en no comptar amb referents sòlids, és objecte de mutacions constants fruit de les exigències d'unes condicions socials incertes i uns hàbits de consum que condicionen les formes i els mitjans de socialització.

“HI HA UNA BELLESA QUE DÓNA SENTIT A LA VIDA”

La Teresa Forcades és monja benedictina i metgessa doctora en salut pública. Les seves interpretacions teològiques i les seves aportacions i estudis en salut han creat polèmiques, ja que no sempre van en la mateixa línia que marquen les jerarquies. Ha escrit La Trinitat avui (2005), Els crims de les grans companyies farmacèutiques (2006) i La teologia feminista en la història (2007).

Arribo a Sant Benet a l'hora indicada. A les parets de Montserrat s'enganxa la boira i el sol t'enlluerna quan mires amunt. Pregunto per la germana Teresa i em diuen que de seguida sortirà perquè està atenent una altra persona. Quan finalment surt, la Teresa Forcades es disculpa pel retard, però és que la seva agenda és espectacular. Ens retirem a una petita habitació i iniciem una llarga i interessant conversa.

Parles de la teologia feminista com una teologia crítica i d'alliberament. Tu ho veus així, però com ho veu l'Església?

També crec que ho veu així i per això no li agrada. Tot i que el prefecte per la doctrina de l'Església ha defensat la teologia de l'alliberament i això és una novetat. Tothom que ha estat vivint amb dones que han patit discriminació o violència o amb persones amb una forta exclusió social, sobretot en països amb un gran decalatge entre rics i pobres, però també aquí, si no vigilem, és impossible no defensar-la. Vius, toques i prens consciència, no pots sortir d'aquí sense aquesta idea. Si t'aïlles pots anar parlant des de la teoria i, en el cas concret de l'Església, amb l'evangeli a la mà és obvi que tenim un missatge de ser al costat del patiment. I una de les seves formes és la discriminació, tant sexual com de gènere.

Parles d'una dualitat de la teologia feminista, en part és reivindicativa, en part és gratuïtat, solidaritat i entrega.

Jo no ho veig com una dualitat sinó més aviat una gendiallisi, gen és un i dia són dos: dos en un, és la mateixa realitat, no són dues direccions diferents. Tu tens la teva responsabilitat. Si has vist una injustícia: som-hi! Has de fer el que puguïs. I és allà mateix on vius aquesta experiència de poesia, de gratuïtat, de bellesa, no són dues cares de la mateixa moneda. En la frustració d'una

lluita en la què has passat mesos o anys i sembla que no dóna fruit, en mirar-te als ulls amb la persona o persones que ho has compartit... Allà hi ha bellesa, allà hi ha gratuïtat. Alguna cosa que no surt d'un sil·logisme ni d'una cadena causal, no és una cosa matemàtica, surt de l'ànima humana, aquesta que quan s'expressa sempre és nova. De vegades sembla que el llenguatge reivindicatiu exclogui la gratuïtat. Els espais de contemplació són en el cor del compromís social, i aquest és el llegat de Jesús i de l'Església en el seu fil profètic més autèntic. És trobar el sentit i el gust de la vida, com en la militància política, la joia de la vida... I això ho trobes en una pancarta o a qualsevol lloc: en la discussió, en un projecte frustrat o reeixit... hi ha una bellesa que dóna sentit a la vida.

La jerarquia eclesial, al meu entendre, és tancada, inflexible, no s'obre als avenços ni reconeixements socials i això provoca exclusió i també opressió. El col·lectiu LGTB és un exemple. Tu formes part d'aquesta Església, com vius personalment aquesta contradicció?

Encara que sigui un tòpic, en la jerarquia hi ha excepcions, no tothom que arriba a càrrecs té la mateixa actitud i fan i poden fer diferent. El bisbe Casaldàliga, per exemple, que és un referent per tanta gent. Vivim la frustració de veure com aquesta

jerarquia actual sembla que estigui tota orquestrada, una mica com els mitjans de comunicació majoritaris, que et fan plantejar-te si hi ha algú que pugui parlar amb veu pròpia. Cadascú posa la seva “salseta” però el contingut és com si anés dirigit, o com a mínim m’ho sembla. Però a l'Església sí que ho sé: hi ha uns organismes que es dediquen a dirigir opinions i temes que no s’han de tocar. Això és una cosa recent a l'Església, fa uns quants anys no hi havia els mitjans tècnics, l'Església és molt gran i cada bisbe deia el que li semblava d’acord amb el seu propi criteri, que podia ser molt diferent del meu però tenia veu pròpia. Això ho hem de recuperar o farem morir l'Església, no pot no haver-hi diversitat. A més, teològicament cada bisbe és responsable davant de Déu. A l'Església catòlica la piramidalitat és marcada pel Papa però alhora és *primum inter pares*, no és el cap, és un bisbe, el de Roma, al qual se li reconeix el carisma de la unitat, però hi ha col·legialitat entre els bisbes. És una prioritat urgentíssima que hi hagi la pluralitat de veus autèntica. Hem de començar per aquí. A mi m’agradaria que entre aquestes veus hi haguessin unes quantes que veiessin positivament els avenços socials. I detallaria més: en l'àmbit de la moral sexual, que és el problema més gran. Tu tens un missatge que ve de Jesús fa 2.000 anys i l’has d’aplicar a la teva actualitat i context. Si no l’apliques es queda mort i això és la teva responsabilitat. Pel que fa a la moral sexual, aquest assumpte ha quedat encallat per manca d’un diàleg obert i participatiu. No pots tenir un grup petit de barons cèlibes decidint què és la sexualitat i quins són els passos que s’han de fer per parlar-ne. No pots tenir una Església amb una norma que la majoria de la població que l’hauria d’acatar no l’acata, i això és un problema. Jo crec que no hi ha una altra sortida que l’evolució.

Quan parlem de moral sexual i avenços socials parlem de la majoria social que som les dones. En canvi, estem parlant d’una Església clarament patriarcal.

Sí, parlem d’un estructura que és patriarcal i misògina, que clarament discrimina en funció del sexe i discrimina la representativitat litúrgica. I no només això, la presa de decisions política, donat que s’imbrica amb el clericalisme, el baró ordenat és un requisit que forma part de la presa de decisions. Això no ho diu l’evangeli ni era així en l’inici de l'Església. Per tant s’hauria de revisar la funció de l’ordenació i tota l’estructura. És un assumpte de democràcia interna: anem predicant democràcia cap enfora però la nostra pròpia institució té un dèficit democràtic. No es tracta de votar democràticament els dogmes, ja que hi ha una tradició que demana una fidelitat, però sí com es fan les coses, quina és la praxi. El dia a dia de l'Església no es fa amb decisions participades.

Tu t’has posicionat clarament a favor del matrimoni entre persones del mateix sexe i hi ha gent que diu que és contradictòria amb la teologia catòlica.

Bé, s’hauria de veure. Una cosa és que sigui contradictòria amb l'Església catòlica i una altra que sigui contradictòria amb el magisteri actual, que és aquesta funció de guia de l'Església. És aquí on hi ha un posicionament que no és el meu, però precisament així avança la teologia, amb posicionaments

que qüestionen o donen altres punts de vista a allò que diu el ministeri. Per exemple, durant molts anys es va dir que l’esclavatge era correcte. Això ho dèiem abans i ara ja no ho diem; per tant, hi ha hagut una evolució. Un altre exemple: el Concili Vaticà I (i estem parlant de ministeri conciliar, per tant molt més important!) va dir que la forma de govern ideal era la monarquia absoluta i això va durar fins al Concili Vaticà II, que es va celebrar a mitjans del segle XX! I en aquest context qui deia el contrari anava contra el magisteri; en canvi va evolucionar, perquè va haver-hi unes quantes persones que van expressar-se en contra de la “veritat” segons el magisteri. La meua posició no és per anar a la contra de res sinó que, honestament, amb els meus coneixements de teologia i d’antropologia sembla que dins la tradició cristiana i catòlica hi ha una via oberta per considerar aquesta unió. Si li dius, o no, matrimoni, em fa una certa gràcia: matrimoni/patrimoni. Potser un altre nom ens aniria bé, però l’essencial és la capacitat d’estimar-nos, de reconèixer en l’altre un tu únic. I això és l’amor trinitari, és des d’aquí on jo ho derivo i per això és teològic. Si Déu és amor i Déu és trinitat, segons el cristianisme, no estem parlant d’un amor de complementarietat. Aquesta idea platònica de l’hermafrodita primari partit en dos que tota la vida busca l’altre per ser complet, això forma part de moltes filosofies però no és cristià. El que diu el cristianisme és que l’ésser humà està fet a imatge de Déu i en Déu hi ha un dinamisme relacional d’amor que no és complementari, l’amor és gratuït. És tan important aquest missatge! Jo crec que Déu ha beneït el món amb l’homosexualitat, entre moltes altres benediccions, precisament perquè ens ajudi a entendre cap a on van les coses. Després hi ha el tema de la procreació, però per a mi aquest no és el punt central del que en diem amor de parella.

Una cosa porta a l’altra: les famílies, les famílies de persones i parelles lesbianes i gais. Tu has defensat clarament que el creixement i l’educació de les criatures no depèn de la sexualitat de les seves mares o els seus pares.

A mi em sembla, basant-me en els estudis que s’han fet sobre l’estabilitat psicològica dels nens i nenes que creixen en parelles heterossexuals o homossexuals, que no hi ha cap motiu, científic ni estadístic, per dir que tenen més problemes. És obvi que la qualitat de l’educació dels infants depèn de la qualitat de l’amor de les persones que en tenen cura. El cristianisme no parla d’aquesta dicotomia femení-masculí com si fos allò més característic de la humanitat. De fet, l’evangeli ens crida a una realització personal que va més enllà del gènere; no quedés determinat biològicament perquè precisament ser com Déu és subjectivar-te en un acte de llibertat que és únic, inèdit i original... i això és bonic! Això és fer visible Déu al món, és la divinització de la persona i de la vida. Quan tu mires els altres honores Déu en l’altre, aquest Déu que és l’esperit que hi ha posat dins. Si estimo l’altre perquè és baró o perquè és dona el minimitzo, ja no el miro com Déu el mira. El problema no és el desig heterossexual o homossexual sinó estimar i desitjar l’altre com a ésser únic.

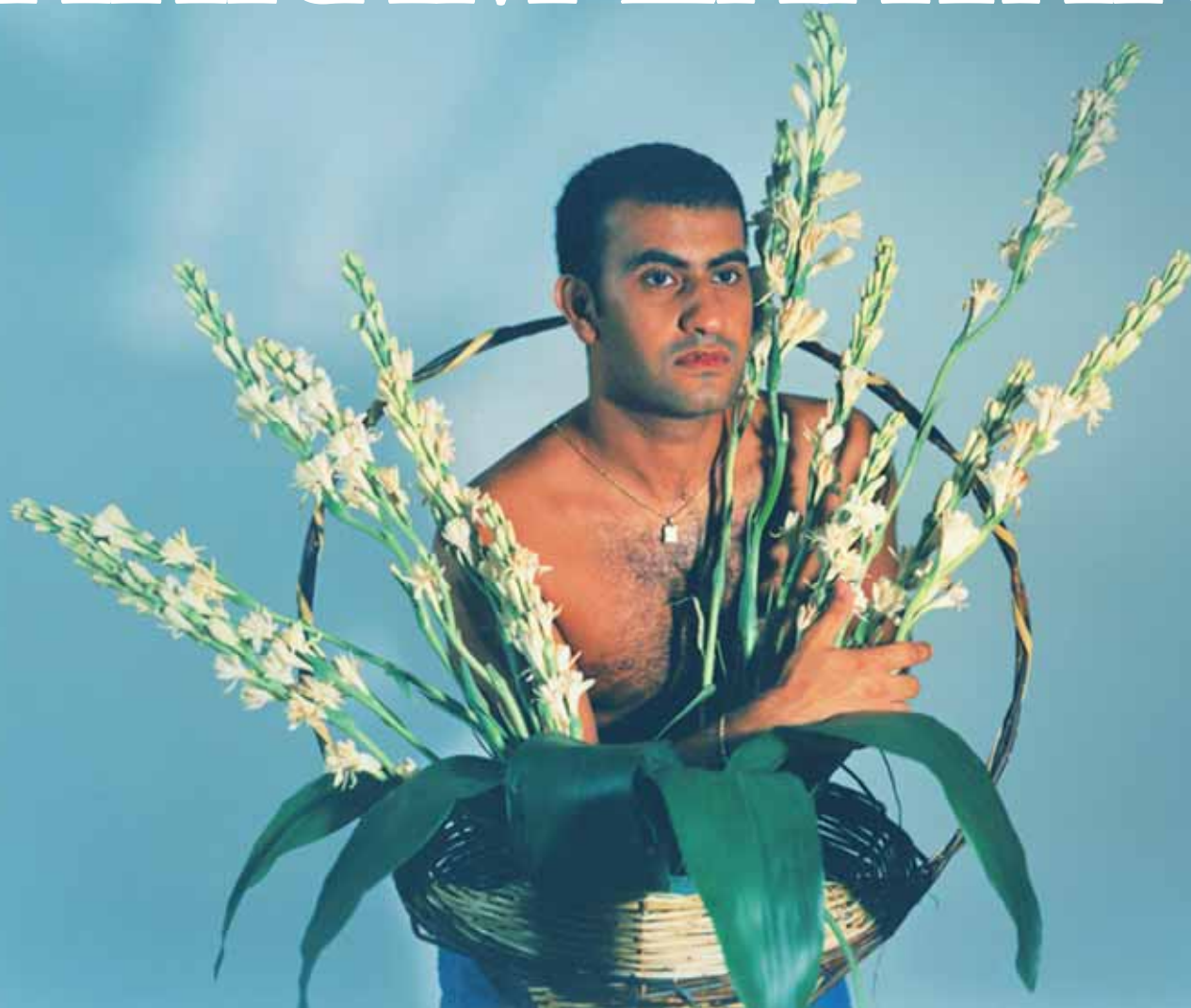

PREMIS LAMBDA 2012

El passat 21 de desembre, en el decurs del tradicional sopar de Nadal del Casal Lambda, es va fer l'acte de proclamació dels Premis Lambda 2012. El premi de fotografia va ser per a la menorquina resident a Barcelona Marina Carrión, per l'obra *El amor fue ayer como hoy, y el beso visible será eterno*; el de còmic va ser per al sabadellenc Moisés Molero Urios, per l'obra *Escándalo, es un escándalo*; el de poesia per al barceloní Amadeu Vidal, per l'obra *Darwin*, quedant com a finalista el poema *Ralf König*, de Miquel A. Garrido; i el de conte va ser per al també barceloní Vicenç Vernet, per l'obra *Gossa santa*, quedant com a finalista l'obra *Aybur (o el riure dels tocats de l'ala)*, de la tarragonina Violant Barquet.

Els jurat de fotografia estava format per Joan Sebastià Martí, Eloi Biosca i José Antonio Alonso; el de còmic per Juan Carlos Gómez, Sebastián Martín i Alfonso Jorge Santos; i els de poesia i conte per Manuel Forcado, Jaume Creus, Josepmiquel Servià, Ignasi Pujades i David. A. Pujol.

AKRAM ZAATARI,

Akram Zaatari - Another Resolution. Ihab Hammoud. 1998/2007

Akram Zaatari és un artista libanès que, a través de les seves obres, ens mostra un Líban que intenta passar la pàgina de la guerra civil i a la vegada ens parla del diseg present en tot acte i acció de la vida.

L'artista que presentem és Akram Zaatari, nascut a Sidó (Líban) el 1966. Zaatari és un artista polifacètic que ha treballat en diferents camps artístics: la fotografia, el cinema, l'arxiu i la conservació. Es forma en arquitectura a la Universitat Americana de Beirut i es trasllada a Nova York a estudiar sobre els mitjans de comunicació a la *New School University*. A mitjan anys 90, s'incorpora com a productor televisiu al canal libanès *Future TV*, però el seu interès per la imatge i la conservació el porta el 1997 a abandonar la televisió i a fundar, conjuntament amb Zeina Arida i Fouad Elkory, l'*Arab Image Foundation*. La Fundació té com a objectiu la preservació, la col·lecció i l'estudi de la fotografia de l'Orient Mitjà, el nord d'Àfrica i la diàspora àrab.

Akram Zaatari ha estat el representant del seu país al pavelló libanès en la Biennal de Venècia del 2013. Entre altres exposicions individuals i col·lectives, ha exposat també a la Documenta de Kassel (Alemanya) i la seva obra es pot admirar en els fons de

HOMOSOCIALITAT ARTÍSTICA

Akram Zaatari - Another Resolution. Chassan Salhab, 1998/2007

la Tate Modern de Londres, el Centre Pompidou de París, la TBA21 de Viena o el MACBA de Barcelona.

El treball de Zaatari és un treball polític, realitzat de forma didàctica i polèmica alhora: crea pel·lícules revelant aspectes de la seva pròpia vida i la dels altres que il·lustren com les grans decisions governamentals afecten la vida personal dels individus. De vegades, hi ha elements d'investigació o de persecució, a partir d'una premissa o una pista que Zaatari intenta seguir fins al final, donant cos a una història, una història alternativa gravada per ell.

El treball d'Akram Zaatari explora (*a All is Well on the Border*, 1997; *This Day*, 2003; *i In This House*, 2005; *entre d'altres*) les condicions de la postguerra libanesa, particularment la mediació en els conflictes territorials i la resistència nacional i religiosa,

com també la divisió a l'Orient Mitjà. En els seus curts i documentals hi trobem la influència del cinema d'autor de Godard, Fassbinder, Pasolini, Harun Farocki o Mohammed Soueid. Zaatari utilitza tècniques fragmentàries i de metàfora de base documental en les quals realitza associacions dislocades entre imatges i textos. L'estètica de la cultura popular, tant en la imatge com en el so, és un element essencial de la seva obra.

L'altre gran eix temàtic de la seva obra

és la representació del desig en les diferents vessants i presentacions possibles, tot i que sovint se l'associa a la representació del desig homoeròtic. Akram Zaatari afirma: "No pots dividir el desig. Si "homoeròtic" fos part de la definició de desig, quines serien les altres parts? Així que desfem-nos primer de la paraula. Coincideixo en què els homes en les meves pel·lícules tenen una presència corporal. Es mouen, miren a la càmera i la sedueixen. Són senzillament desitjats, m'agrada retratar els homes com a subjectes desitjats."¹

Zaatari, a través de la seva vinculació amb l'*Arab Image Foundation*, té accés a col·leccions de fotografies recuperades de Hashem el Madani i altres fotògrafs dels anys quaranta, cinquanta i seixanta i les fa servir en els seus projectes per donar-los una nova vida. Ja sigui a través d'una nova vinculació entre elles o en una revisió de les imatges reproduint-les de nou amb nous protagonistes, però amb la mateixa actitud de fa 40 anys. En alguns casos, les fotografies originals eren protagonitzades per noies i Zaatari les transforma en homes perquè la moral actual no permetria aquestes imatges. Així ho fa en el projecte *Another Resolution* (1998): transforma imatges irrelevantes i d'interès personal amb protagonistes anònims en imatges amb un interès artístic i amb protagonistes amics de l'artista.

Per Zaatari, el desig existeix en una suspensió poc definida entre l'experiència viscuda i aquella imaginada². El desig es troba lligat a la sexualitat i en la seva obra l'interès està en les pràctiques sexuals, l'erotització del cos, les relacions homosexuals i la configuració de la masculinitat. Per referir-nos a l'activitat artística de Zaatari podem utilitzar el terme d'homosocialitat, terme que permet diferenciar-lo de l'homosexualitat. Serveix per posar de manifest que existeixen homes que prefereixen la companyia d'altres homes. L'homosocialitat es manifesta a tots els espais, però es fa més palpable en certs espais com els gimnasos, els camps de futbol o en rituals virils com les lluites i les borratxeres. Contactes considerats lúdics, però que poden comportar una càrrega eròtica³. I així ho representa en la seva obra.

En el camp del vídeo de temàtica homoeròtica i sobre la sexualitat trobem, entre altres obres, *Crazy of you* (1997), *How I love you* (2001), *Her + Him Van Leo* (2001) i *Tomorrow everything will be alright* (2010).

A *How I love you*, explora la sexualitat dels homes gais dins

del Líban. Una parella i tres homes parlen sobre la seva vida, el sexe, els compromisos i els fracassos, les passions i l'amor en una societat en què l'homosexualitat encara és il·legal i castigada amb l'empresonament. En aquest context de repressió es pot entendre la utilització de la tècnica d'un vel negre que impedeix la identificació i la localització dels protagonistes.

"*Tomorrow everything will be alright*" ens presenta una nit de xat entre dos homes que havien estat units sentimentalment, que no es veien des de l'inici del mil·lenni i que decideixen trobar-se de nou 10 anys després.

Apropar-nos a la figura i a l'obra d'Akram Zaatari ens permet endinsar-nos en una societat desconeguda per la majoria de la societat catalana, una país, el Líban, que només coneixem per aquelles notícies aparegudes en els mitjans sovint fent referència exclusivament a fets i conflictes bèl·lics. Zaatari ens presenta les relacions dels homes, el desig i la masculinitat en una societat en què les relacions homosexuals estan penades d'una forma oberta i clara i és a través de l'obra d'art que poden ser visibles i reconegudes.

Si vols veure l'article amb material multimèdia mira al codi QR o a l'enllaç <http://bit.ly/akramzaatari>

Vols ser
col·laborador
de la revista
Lambda o
del Casal?
Ho tens molt fàcil!

ENVIA'NS UN CORREU A
REVISTA@LAMBDAWEB.ORG

1 "No puedes dividir el deseo: las motivaciones creativas de Akram Zaatari", Mark Westmoreland. Dins. El Molesto asunto. Akram Zaatari. MUSAC 2011. pàg. 38

2 "No puedes dividir el deseo: las motivaciones creativas de Akram Zaatari", Mark Westmoreland. Dins. El Molesto asunto. Akram Zaatari. MUSAC 2011. pàg. 38

3 "Lo que el cuerpo rezuma reflexiones sobre la dimensión social y pública de las imágenes". Juan Vicente Aliaga. El Molesto asunto. Akram Zaatari. MUSAC 2011 pàg. 71-72

2012 - 2016, UNA LEGISLATURA AMB COMPTES PENDENTS

EL 25-N va relegar moltes polítiques i lleis adreçades al col·lectiu LGBT a un segon pla, però les referències al col·lectiu figuren als programes electorals dels partits parlamentaris, tret del PP. Quines eren les seves propostes el 2012? I el 2010? En què s'assemblen? En què es diferencien?

A l'avantprojecte de la llei contra l'homofòbia, que compta amb ERC i CiU, s'hi ha sumat ICV-EUiA, que apunta que CiU no la vol aprovar. Aleix Aguilera, dels ecosocialistes, assegura que els LGBT "necessiten visibilitat, no pas una llei sense incidència en l'àmbit educatiu, i la participació de les associacions". Jordi Arcarons, de CiU, ho desmenteix.

ERC

Proposen un nou Pla Interdepartamental LGBT elaborat amb les entitats, formació contra la discriminació laboral i col·laboració amb els governs de països que impulsen polítiques LGBT.

Desapareixen les campanyes de sensibilització ciutadana que proposaven el 2010 i els estudis sectorials sobre gais i lesbianes i l'Institut Català LGBT. "No és moment de crear noves estructures al Govern", asseguren.

Volen recuperar el Pla per al col·lectiu i que la Generalitat torni a l'ILGA, com ICV-EUiA. Prometen, com el 2010, una llei per a la integració social i laboral dels transsexuals, un arxiu històric de temàtica LGBT, formar els inspectors de treball per millorar la detecció de l'homofòbia a la feina i potenciar un Xarter per a la Diversitat que englobi institucions, patronal i associacions.

Confien, com ICV-EUiA, en poder finançar les entitats de detecció del VIH. Proposen augmentar les proves per reduir-ne els contagis. Desapareixen les mesures de prevenció als locals de lleure nocturn i campanyes sobre la SIDA, la col·laboració amb els consells comarcals per a programes de suport al col·lectiu i el Pla d'Acció contra la SIDA.

Proposen afavorir l'adopció homoparental internacional amb convenis internacionals i acabar amb la discriminació de parelles amb fills concebuts per gestació subrogada a l'estranger i la de les parelles lesbianes en les tècniques de reproducció assistida.

A l'escola i l'esport, com el 2010, aposten per educar en la diversitat familiar i afectivosexual i lluitar contra el *bullying* homòfob, per fer polítiques i iniciatives educatives i per la formació de mestres i psicòlegs i per fer visible el fet LGBT als llibres de text. Cauen, però, les propostes d'evitar la discriminació per orientació sexual i de gènere en els materials didàctics per a infants, garantir bibliografies LGBT, l'educació sexual a les escoles i la formació dels cossos policials, professionals sanitaris i altres funcionaris.

Volen legislar per la integració sociolaboral dels transsexuals, amb espais als mitjans de comunicació públics que tractin sobre la diversitat afectivosexual, proposta del 2010 que no es va complir. Parlaven de la creació d'un Institut Català LGBT per fer complir a l'Administració els drets atorgats per la Llei de Parelles de Fet i la Llei d'Unions Estables de Parella, que s'ha oblidat.

ICV-EUiA

Coincideixen sovint amb ERC i la CUP. Volen atacar la LGBTfòbia amb una llei per incidir en tots els aspectes de la vida, en especial el laboral. Així, se sumen a ERC i CiU.

Com ERC, defensen la despatologització de la transsexualitat, però abandonen els drets de canviar de nom i de sexe al DNI lliurement i dur a terme la reassignació sexual a la sanitat pública, però asseguren que seguiran lluitant en aquest sentit. Passen per alt les mesures per afavorir la seva inserció o reinserció laboral. La línia específica contra la discriminació laboral del col·lectiu que proposaven el 2010 desapareix.

Volen lligar el Pla contra l'assetjament homòfob a l'educació en la diversitat afectivosexual del professorat amb tutories adreçades als LGBT, assessorar els departaments del Govern, l'atenció als immigrants, la diversitat familiar, l'edició de materials i la dotació de biblioteques, com ERC, i polítiques d'inclusió de reconeixement en la diversitat afectiva, com el 2010, i col·laborar amb entitats LGBT internacionals. Cauen les polítiques d'acollida als immigrants LGBT.

Pretenen suprimir els concerts econòmics, sancionar o tancar els centres educatius homòfobs, com la CUP i com ERC el 2010. Hi sumen tots els treballadors de l'Administració, com el 2010, quan incloïen la violència envers els LGBT en la violència de gènere. Altres propostes oblidades són educar en valors no sexistes i de respecte a la diversitat i afavorir que el professorat LGBT pugui sortir de l'armari.

La gent gran LGBT, que ERC no esmenta, els mereix atenció especialitzada i professionals específicament formats. Cauen la formació dels professionals que atenguin aquestes persones, com també la sanció o tancament de les entitats homòfobes.

Volen incidir en el coneixement i l'accés a les mesures de prevenció d'MTS i la coordinació entre administracions i ONG contra la SIDA. Abandonen la proposta d'un registre d'infectats pel VIH i l'eliminació de discriminacions en trasplantaments d'òrgans, però insisteixen que la voluntat hi és. El mateix passa amb la campanya d'adopció d'infants portadors del VIH.

El fet LGBT a pagès desapareix; asseguren que ja es treballa al seu Consell Nacional i recorden que ja ho estan fent al Consell Municipal de Gais i Lesbianes de Girona i que volen incidir en aquesta qüestió als ajuntaments.

CUP

La seva proposta principal és una llei per a la llibertat sexual i de gènere, feta amb el Consell Nacional LGBT i el Pla Interdepartamental.

Volen introduir els estudis LGTI i la formació en la lliure elecció de la identitat sexual i de gènere a l'educació i, com ICV-EUiA i ERC, actuar contra l'assetjament LGBTfòbic. Proposen polítiques d'inclusió i reconeixement de la diversitat i millorar els protocols d'acollida en desemparaments. Com ICV-EUiA, volen aplicar-ho en persones grans i en centres de salut mental i/o penitenciaris. El diàleg amb les diferents religions a Catalunya és un punt innovador i exclusiu seu.

Com ICV-EUiA, volen mesures d'acollida a refugiats LGBT, que la Generalitat torni a l'ILGA, la despatologització de la transsexualitat i formar famílies i professionals sobre la transsexualitat i la intersexualitat.

Proposen polítiques i campanyes per a la inclusió laboral del col·lectiu i treballar amb els sindicats i penalitzar, com ICV-EUiA, negocis LGBTfòbics. Volen els mitjans de comunicació per a la sensibilització i visibilització del fet LGBT, eliminar-hi l'heteronormativitat i l'homofòbia.

Volen lluitar contra les teràpies de "modificació" de l'orientació sexual i la identitat de gènere i promoure la recerca de fàrmacs nous contra la SIDA i l'accés universal als tractaments retrovirals. Els serveis ginecològics i de reproducció assistida, diuen, s'han d'adaptar a les lesbianes, i els professionals sanitaris, atendre i acompanyar les víctimes d'agressions LGBTfòbiques.

Com ICV-EUiA, volen retirar subvencions públiques a les escoles homòfobes i, com ERC, potenciar la memòria històrica del col·lectiu amb reconeixements públics i estudis i publicacions, dotant les biblioteques públiques de documentació adient.

CiU

Aposten, a diferència d'ERC i ICV-EUiA, pel Pla Interdepartamental LGBT actual, amb "molt recorregut pels propers 4 anys". Arcarons diu que no han rebut cap proposta d'un de nou. Seguiran amb el suport i assessorament a pares de LGBT i la despenalització de l'homosexualitat a l'ONU. Les campanyes de sensibilització a la ciutadania sobre l'homofòbia, la commemoració institucional del 17 de maig i els estudis sectorials LGBT desapareixen. "Això no vol dir que no hi siguin", afirma.

PSC

Prefereixen adoptar una llei d'Igualtat de Tracte i no discriminació, en la línia del PSOE. Ja en parlaven fa dos anys.

C's

El 2010 no esmentaven els LGBT. Ara els inclouen en les polítiques contra la discriminació de la dona i altres col·lectius marginats, però rebutgen la discriminació positiva. La igualtat d'oportunitats, les capacitats i els mèrits són "les eines per lluitar contra la discriminació".

ATENCIÓ CIUTADANA

Oficines d'Atenció Ciutadana
Xarxa territorial d'atenció ciutadana

Atenció presencial i personalitzada
Informació sobre serveis i tràmits de la Generalitat
Registre públic de documentació

Més informació: gencat.cat/oac

INFORMACIÓ + PERSONALITZACIÓ

OAC

OFICINES D'ATENCIÓ CIUTADANA

Barcelona
Sant Honorat 1-3
T 934 024 667

Cerdanya
Plaça del Rec 5
Puigcerdà
T 972 880 311

Girona
Plaça de
Pompeu Fabra 1
T 972 975 000

Lleida
Lluís Companys 1
T 973 703 500

Tarragona
Sant Francesc 3
Entl.
T 977 236 559

Terres de l'Ebre
Jaume I 2-4
Amposta
T 977 705 319

012
gencat.cat

 **Generalitat
de Catalunya**

DANIEL O'HARA vs. MANUEL PUIG

Quan vaig preguntar a en Daniel O'Hara si li agradava el novel·lista Alan Hollinghurst em va respondre que no gaire, que temps enrere havia començat *La biblioteca de la piscina* i que l'havia deixat força indiferent. Vaig sentir-me com quan fracassa estrepitosament la cita a cegues preparada entre dos amics que, al teu parer, han de lligar sí o sí. Els aparellava, no ho sé, per la construcció psicològica dels personatges, o potser simplement perquè són dues veus literàries gais contemporànies que segueixo amb interès. I ben mirat, segurament que pesen més les diferències que les similituds entre l'anglès autor de *The Folding Star* (*La estrella de la guarda*) i el català responsable de *Dependent ben plantat per a hereu sobiranista*.

Per si de cas, ja no li he preguntat si li agrada Manuel Puig (1932-1990), perquè no em torni a esguerrar la possibilitat d'exercir la literatura comparada en aquestes ratlles. És un duet arriscat, entre altres raons perquè l'escriptor argentí Manuel Puig sempre va ser reticent a deixar-se incloure dins la literatura gai i, de fet, només té un sol personatge explícitament homosexual, el Molina de *El beso de la mujer araña*, un marieta empresonat a la mateixa cel·la que un jove revolucionari, de qui acaba enamorant-se. Les grans creacions de Puig són els seus personatges femenins, a la manera de les dones d'Almodóvar o les de Proust, una vella estratègia creativa de sublimació que ja ens la sabem –i Molina, al capdavant, no deixa de ser també una gran creació de personatge femení–. Les tres novel·les de Daniel O'Hara, en canvi, estan centrades sempre dins el món contemporani gai, n'ha fet el centre del seu món de ficció i reflexió, de la manera desacomplexada pròpia del nou segle.

El vincle més evident entre O'Hara i Puig són els seus referents, més cinematogràfics que literaris, basats en el melodrama clàssic. Des de petit que Manuel Puig entenia com la vera vida el que trobava dins les sales de cinema del seu Villegas natal, a la Pampa argentina, mentre que el que l'esperava a fora era un *western* inhabitable. Vull suposar, d'entrada, que el cognom amb pseudònim sota el qual s'amaga el català Daniel Muñoz és prestat de l'Scarlett O'Hara, l'heroïna d'*Allò que el vent s'endugué*. I en la seva darrera novel·la no cal pressuposar res, perquè hi és ben explícit, que el model d'ascens social –a costa d'avergonyar-se de les seves arrels– del Robert, el dependent ben plantat, no és altre que la nena mulata d'Imitació a la vida de Douglas Sirk.

Si Manuel Puig va redimir la novel·la sentimental amb el seu *Boquitas pintadas* (1969) –presentada com un “*folletín en dieciséis entregas*”–, O'Hara dóna un pas més en la reutilització de la cultura de masses, se'n serveix per qüestionar-ne la validesa quan els vells estereotips es re-insereixen dins el nous rols de la cultura gai contemporània. L'escriptor sud-americà afirmava que a *El beso de la mujer araña* va crear Molina per reformular l'heroïna romàntica capaç de la submissió i el sacrifici per amor. L'escenari i els personatges hi són radicalment diferents, però l'essència de la trama trasllada, confirmant-los, els valors heretats del fulletó. A la Barcelona de Daniel O'Hara, aquesta mateixa estratègia s'utilitza per posar-los en crisi, en una tragicomèdia que té un punt de sàtira social i de caràcters. Darrera l'Oriol Recasens i el Robert Varela hi ha un Sant Jordi i una princesa, o un altre Pigmalíó amb la seva Pretty Woman, o una altra Teresa amb el seu Pijoaparte, però tots menjats per contradiccions que van inutilitzant els tòpics. Davant de l'Oriol el Robert també vol viure conscientment una fantasia de submissió al mascle potent i catalanoparlant, però ni el seu sacrifici acaba essent heroic ni la seva decepció exemplar. Daniel O'Hara acaba essent el replicant de Flaubert, de la mateixa manera que Manuel Puig l'és d'Alexandre Dumas: Madame Bovary contra la dama de les camèlies. Comptat i debatut, val més que a O'Hara no li preguntem si li agrada Manuel Puig.

NOVETATS LITERÀRIES

EL CORDÓN UMBILICAL

Jean Cocteau

Ed. Confluencias

Aquest 1913 es compleixen els cinquanta anys de la mort de l'escriptor, artista i cineasta francès Jean Cocteau, el poeta del surrealisme líric. A tall d'homenatge, l'editorial malaguenya Confluencias ha traduït aquests diaris de maduresa, escrits a la Costa del Sol el 1961, on Cocteau anava a la recerca de toros, flamenco i exotisme, per opinar i recordar els seus tractes i amistat amb Picasso, Chaplin, Chanel, Diaghilev, Jean Genet o Edith Piaf, entre altres, emmarcats a l'inici i al final per mitja dotzena de sonets, conscient de ser anacrònic, d'un altre temps. D'alguna manera aquests diaris de Marbella en complementen d'altres que va anar editant al llarg de la seva vida, com els dels anys 1942-45, dels quals anys enrere Edicions 62 va publicar una selecció a càrrec de Pere Gimferrer. En castellà disposem també de *Opium*, el diari de la seva desintoxicació de les drogues, després de la mort del seu company Raymond Radiguet, així com de les seves novel·les més conegudes: *Los Niños terribles* (*Les enfants terribles*, 1929), *La gran separación* (*Le Grand écart*, 1923), *Thomas el impostor* (*Thomas l'imposteur*, 1923) i *El libro blanco* (*Le livre blanc*, 1928), aquests darrers gràcies a les traduccions recents de l'editorial Cabaret Voltaire. La novel·la eròtica *El libro blanco*, a més, ve publicada recuperant els dibuixos originals del mateix Cocteau.

Tan de bo que el centenari de l'autor de *La voix humaine* sigui una bona excusa per recuperar l'èxit primerenc que va tenir en català: la seva obra de teatre Orfeu ja va ser traduïda el 1930 per Maria Carratalà el 1930, i Ramon Xuriguera en traduí la seva novel·la *Les enfants terribles*, totes dues avui per avui introbables.

LLIBRERIA - CAFÈ

ANTINOVS

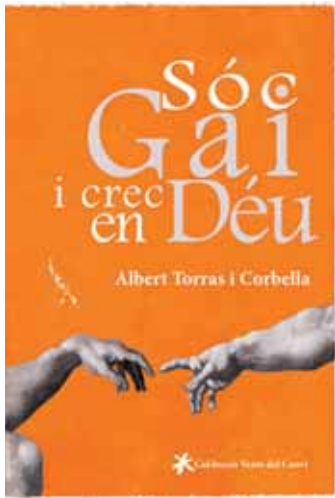
Especialitzada
en temàtica LGBT

- Català
- Castellà
- Anglès
- Francès

Llibres, Còmics, Revistes, Dvd's, Fotografies, Complements, Regals...

C/ Josep Anselm Clavé 6, 08002 Barcelona - 93 301 90 70

www.antinouslibros.com • www.libreriaantinous.blogspot.com • libreriaantinous@yahoo.es • libreriaantinous@hotmail.com

SÓC GAI I CREC EN DÉU

Albert Torras i Corbella

Ed. Tretzevents

L'escriptor i periodista Albert Torras planteja, mitjançant vint entrevistes a personatges d'arreu del món, com es pot compaginar una vida homosexual activa amb la participació dins les comunitats cristianes, musulmanes i jueves. No tots els entrevistats són homosexuals —s'hi inclou des de l'arquebisbe de Tarragona fins a ex-monjos de Montserrat—, però tots tenen arguments a tenir en compte per qui vulgui viure conjuntament la seva fe i la seva sexualitat.

LA GERMANA, L'ESTRANGERA

Maria Mercè Marçal - Eddicions 62

Les reedicions recents de la poesia de Maria Mercè Marçal (1952-1998) denoten la vigència de l'autora dels celebrats versos "A l'atzar agraeixo tres dons: haver nascut dona, / de classe baixa i nació oprimida. / I el tèrbol atzur de ser tres voltes rebel". Proa ha reeditat fa poc *Cau de llunes*, i Edicions 62, a més de *Sal oberta*, aquesta *La germana, l'estrangera*, que inclou el breu *Terra de mai* del 1982 —títol al·lusiu a la seva companya Mai Cobos—, el primer poemari d'amor entre dones de la literatura catalana.

DEPENDENT BEN PLANTAT PER A HEREU SOBIRANISTA

Daniel O'Hara - Tres i Quatre

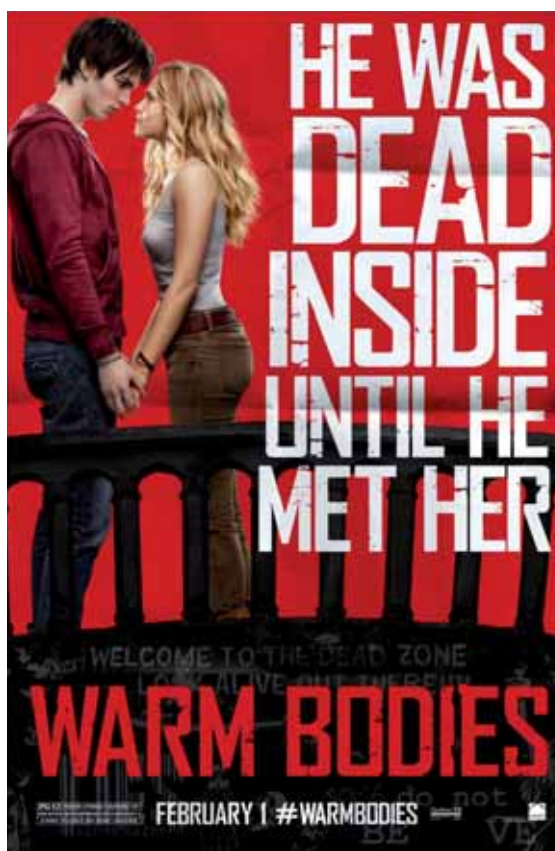
Dins el marc dels premis Octubre valencians, el premi Andròmina de narrativa del 2011 va ser per Daniel O'Hara. Amb 136 pàgines es narra la història, entre la sàtira i el melodrama, de l'Oriol i el Robert; un madur advocat i l'altre un jove cornellanenc que renega dels seus orígens per prosperar dins la Barcelona burgesa i catalanoparlant. Una rèplica gai a *Últimas tardes con Teresa* de Marsé, una revisió del mite de Pigmalí o la *Pretty Woman* del nou mil·lenni, que ha tingut la sort que algú la titllés de "literatura degenerada".

Còmplices

Llibreria gai i lesbiana

Llibres, revistes i dvd's
en castellà, català i d'importació

C/Cervantes, 2
08002 BARCELONA
Telf: 93 - 412.72.83
www.libreriacomplices.com
complices@libreriacomplices.com

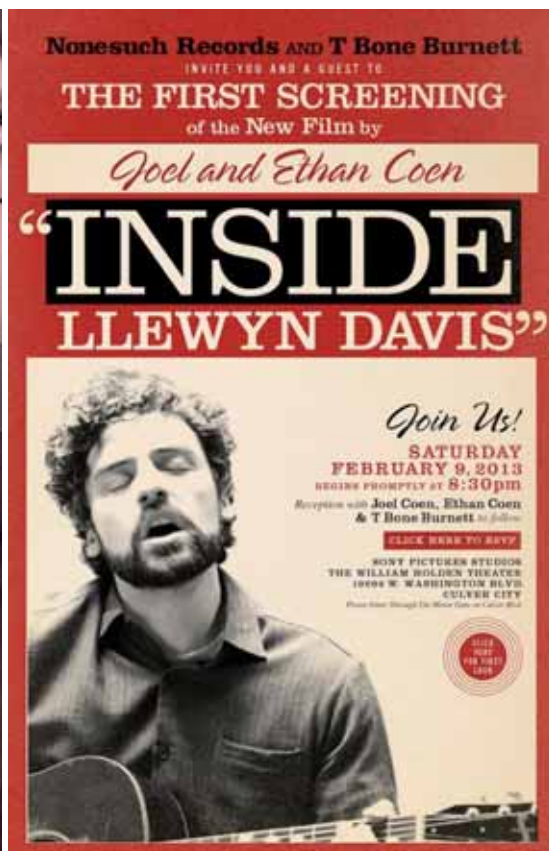
CINEMA SENSE CRISPETES

Aquest any, després de la reivindicativa nit dels premis Goya del cinema espanyol, vaig anar a parar a una festeta tipus after, on alguns dels guardonats anaven tan beguts que havien perdut els caps del senyor Goya. Hi havia una actriu, una de les guardonades, que no parava de plorar perquè no trobava el seu Goya. Anava tan passada de voltes que quan va recuperar el seu premi es va pixar a sobre de l'emoció! Però això no va ser res comparat amb l'escàndol que es va muntar quan un dels nominats no guanyadors va pujar a la barra del bar a fer l'entrega dels premis Poya. El moment més àlgid de la nit va ser quan vaig poder veure amb els meus ulls com tota aquella colla de gent, mitificada per mi, varen començar a pujar a la barra i recollir el seu premi Poya... Així quin moment! No ho vaig dubtar ni un segon i ho vaig gravar tot amb la càmera del mòbil; després vaig fugir a corre cuita i de pas em vaig

endur un Goya que corria per allà i que ningú no reclamava. De ben segur que el cap del Goya i el document visual em solucionaran la jubilació algun dia!

Després d'aquest relat post franquista, res del que us recomani podrà superar la realitat del que va passar aquella nit... Però de totes maneres faré un intent, ja que la cartellera ve plena d'estrenes interessantíssimes, com la dels germans Coen, que vaig poder veure a Los Angeles fa uns mesos i em va sorprendre molt. *Inside Llewyn Davis* és un retorn al passat dels germans Coen, de la mà del músic Dave van Ronk, artista que formà part de l'escena musical folk del Greenwich Village dels anys seixanta. Els que sigueu fans de la primera etapa d'aquests directors no us la podeu perdre!

També torna la directora Deepa Mehta (la de *Fuego, Tierra i Agua*, entre d'altres títols) amb *Hijos de la Media Noche*, una

meravellosa pel·lícula que descriu una part de la història moderna de la Índia a partir de la vida de dos dels personatges del film, Saleem i Shiva, dos nens que són intercanviats al moment de néixer. No us en vull explicar gaire més, perquè si us agrada aquesta directora i el seu cinema, val més que l'aneu a veure! És "del milloret" que ha fet!

El senyor Steven Soderbergh torna amb *Efectos secundarios*, un film intrigant, com és habitual en aquest director, però aquesta vegada diferent, més íntim, més claustrofòbic. Una medicació per reduir l'ansietat amb uns efectes secundaris inesperats fa trontollar el món que envolta l'Emely, que ha intentat suïcidar-se. Una pel·lícula que només és ximple a primera vista, amb Jude Law, Catherine Zeta-Jones i Channing Tatum, entre d'altres estrelles.

També molt recomanable, i feta a casa nostra, tenim *Ayer no termina nunca*, d'Isabel Coixet, amb Candela Peña i Javier Cámara: una parella que es retroba després de cinc anys d'haver trencat, i on apareixen el passat, el present i el ressentiment per tot el que no es van dir en el seu moment.

I, ja per acabar, una anada d'olla que vaig poder veure en petit comitè a casa del mateix director i en exclusiva abans de que s'estrenés fins i tot als Estats Units: *Memorias de un Zombie adolescente*, de Jonathan Levine, amb John Ma-

lkovich entre d'altres. Per si no n'havíem tingut prou amb el tema zombie a la tele, amb *The walking dead*, i al cine amb films com els de Bruce LaBruce de temàtica porno zombie, com *L.A. Zombie* o *Otto or up with Dead People*, aquesta vegada els guionistes de Hollywood han anat un pas mes enllà amb una història d'amor entre una humana i un zombie. En fi... Em va fer molta gràcia aquest film, que no és tan absurd com aparenta ser. Apa, que ho gaudiu molt!

Les relacions de la nostra societat estan basades en les relacions personals. Això és un fet, no cal demostrar res. Les relacions més acotades es tradueixen en grups per afinitats, en grups d'amics i, les relacions, quan arriben a més, són les relacions de parella. Tot i la diversitat de combinacions que es pugui fer en les relacions, sempre hi apareixen els mateixos conflictes, les mateixes situacions felices, els mateixos condicionants... quina és la clau per què les relacions de les persones siguin positives? Les obres de teatre que hem pogut gaudir ens mostren relacions de persones en diferents situacions i sempre s'arriba al mateix: quan la relació està condicionada, quan una persona del grup, de la parella, de... està sotmesa a l'altra o a les altres es produeix el conflicte, amb resolució no sempre positiva. La clau, doncs, de qualsevol relació de parella és el respecte en la llibertat. El teatre que hem vist ens ha fet analitzar les situacions de relació i ens fa arribar a aquesta conclusió; per una banda, fàcil de formular i entendre; per l'altra, en la vivència, en la vida quotidiana, difícil de dur a terme.

PERSONES LLIURES?

TNC

MCBTH (Macbeth), de W. Shakespeare. Versió lliure d'Àlex Rigola. Sala petita del TNC. De l'11 d'octubre al 18 de novembre de 2012.

Una obra difícil i amb mala astrugància en la seva posada en escena. Shakespeare vol plantejar una reflexió sobre el poder que destrueix les amistats i fins i tot la parella. Embogir pel poder fa patir qualsevol relació personal. El valor de l'amistat i de la parella, que no té preu, queda ofuscat per una obsessió. Una posada en escena que, a més de plantejar reflexió i fins i tot patiment, ens va permetre gaudir visualment de la nuesa a l'escenari.

Teatre Lliure

El montaplatos, de Harold Pinter. Direcció Andrés Lima / Animalario. Teatre Lliure de Montjuïc. Del 23 al 28 d'octubre de 2012.

Una traducció lliure del títol és *El cambrer estúpid*. Segons el director, Andrés Lima, l'autor defineix molt bé les relacions humanes titllant-les de servitud estúpida. Ens posem al servei d'algú o d'alguna cosa que defineix el món com a una guerra contínua entre els éssers que l'habiten mentre ells demanen plats combinats i nosaltres, en la nostra estupidesa, no entenem què significa. ¿Teatre de l'absurd o, simplement, absurd d'algunes relacions que, lliurement, acceptem i que, després, ens esclavitzen de tal manera que ja no ens en podem desempallegar?

30/40 Livingstone, creació i direcció de Sergi López i Jorge Picó. Teatre Lliure de Montjuïc. Del 31 d'octubre al 18 de novembre de 2012.

Relació d'un fill amb el pare? Ànsia de noves aventures? Un home inquiet? Vet aquí una sèrie d'interrogants que es van plantejant en la presentació de l'investigador Livingstone. Una obra que, a més de arrencar el riure en les persones espectadores fa pensar sobre què va dur-lo a anar a investigar altres costums i altra gent i, també, quina relació hi va establir; relació que és presentada en la posada en escena amb una gran dosi d'humor.

Aventura!, autoria i direcció d'Alfredo Sanzol, Cia T de Teatre. Teatre Lliure de Montjuïc. Del 29 de novembre al 30 de desembre de 2012.

Un grup d'amics que comanda una empresa, on s'hi han establert les relacions d'amistat autèntica en la tasca comuna, amb els papers assignats a cada persona del grup. Vet aquí que la situació es modifica quan, en els temps de crisi que vivim, apareix una oferta de compra que comportarà un sacrifici d'una de les components del grup. La reacció de cada amic i de cada amiga es transforma substancialment i es posa davant de tothom una qüestió que afecta la nostra vida quotidiana: què és més important, una situació econòmica assegurada o mantenir entre nosaltres una persona amiga?

SITGES SHORE

Què tindran els realitès *Jersey Shore*, *Geordie Shore* o *Gandia Shore*, que et pots quedar encantat mirant-te'ls però després et sents superculpable d'haver-ho fet, com si t'haguessis atipat de polvorons?

Un dels bons propòsits que m'he fet aquest any és suggerir als productors de televisió catalans (de manera totalment altruista, que es noti la qualitat humana) algun programa que enganxi l'audiència sense ser excessivament cultural. Se m'acut que no hi ha res més fàcil que continuar amb la franquícia *Shore* que tan fructuosament explota la cadena MTV. **Després de *Jersey*, *Geordie* i *Gandia Shore*, per què no ambientar la propera entrega al nostre benamat Sitges?** Podrien llogar una casa a la urbanització de Vallpineda i ficar-hi un grapat de gais i lesbianes, preferiblement sense ofici ni benefici però amb cos ultracurats de gimnàs. Els haurien de fer "treballar" de tant en

tant lliurant *flyers* per la platja, en pareo si pot ser. A la nit, cap als locals d'ambient a beure com a cosacs, ballar, liar-se amb tot cristo, vomitar... I, el dia següent, ressaca de co***ns i mals rotllos variats entre concursants i concursantes. No em digueu que no mola! M'estan entrant ganes d'apuntar-m'hi, però primer m'hauria de posar mans a l'obra amb el segon bon propòsit del 2013: anar al gimnàs (ja que el pago religiosament) i rebaixar els torrons per aconseguir un físic a l'altura dels espècimens que em trobaré a la casa; no vull ser el lleig que no *pilla catxu* i que només trepitja l'habitació de fornir per fer-hi la migdiada.

Si l'ocurrència triomfa potser acabaré penedit de no haver-ne demanat *royalties*. En fi, tot sigui per formar, informar i entretenir els meus fidels lectors des de començament d'any...

METIRO

disco

SEPULVEDA, 185
TEL ~ 93.323.52.27

O8011 ~ BARCELONA

EL CASAL VA PARTICIPAR AL CONGRÉS EUROPEU DE FAMÍLIES HOMOPARENTALS

La primavera passada es va celebrar a Lloret de Mar el Congrés Europeu de Famílies Homoparentals, on el Grup d'estudi del Casal Lambda, que encapçala Sílvia Morell, va desenvolupar un Taller per a adolescents de fills de famílies homoparentals de diferents nacionalitats. El taller va consistir en la confecció d'un collage molt gran amb la silueta del mapa d'Europa.

EL CASAL PRESENTA EL PÒSTER DEL GRUP D'INTERVENCIÓ DESGENERAT AL CONGRÉS DE LA FEDERACIÓ EUROPEA DE SEXOLOGIA

El Casal Lambda ha intervingut activament a l'Onzè Congrés de la Federació Europea de Sexologia celebrat a Madrid. Sílvia Morell, la psicòloga del Casal, i l'equip de professionals que conformen el Grup d'estudi sobre identitat i que hi col·laboren regularment, van presentar un pòster. El Grup està format per la metgessa Lorna Leal, la psicòloga Soraya Vega i el psicòleg social Rodrigo Prieto.

El pòster presentat feia referència a la formació del propi Grup d'estudi i del seu objectiu, que no és un altre que la formació de la identitat basant-se en sis elements claus: cos, sexualitat, auto-imatge, disseny, imatge social i identitat personal. Tal i com s'explica al pòster "és difícil la creació d'un grup amb una ideologia comú en una temàtica actualment tan controvertida, ho hem pogut contrastar a través del nostre recorregut en aquest procés", i afegeix que "hem observat que les persones transgènere traspassen amb escreix les categories binàries i diagnòstics del DSM IV, per aquest motiu considerem necessari continuar la nostra recerca d'eines per treballar pel benestar de les persones transgènere i la seva despatologització".

De fet, la participació al Congrés ha propiciat el contacte amb diferents professionals i l'oportunitat de col·laborar amb la Universitat de Pàdua, d'on és originària l'alumna de psicologia de la Sexualitat que serà tutoritzada per la psicòloga del Casal durant els tres primers mesos d'aquest 2013.

Darrerament, aquest grup d'estudi ha col·laborat en la Jornada organitzada per l'AMPGIL sobre Família i Transsexualitat.

ES POSA EN MARXA EL NOU ESPAI PER A ADOLESCENTS GAIS I LESBIANES

El Casal Lambda, conjuntament amb AMPGIL, han engegat un nou servei adreçat a joves d'entre 16 i 18 anys. Es tracta del nou Espai de Trobada, Socialització i Creixement personal per a nois, noies, adolescents i joves gaies i lesbianes.

Aquest projecte pretén oferir un espai per a joves i adolescents gaies i lesbianes. Conceptualment és diferent al que ja existeix per a joves majors de 18 anys i que el Casal Lambda aixopluga des de l'any 1988. L'objectiu del projecte és poder oferir referents positius de l'homosexualitat a joves i adolescents gaies i lesbianes, sempre dins un marc d'activitats lúdiques, formatives i de suport a la seva salut psíquica i al creixement personal.

S'entén que els adolescents i joves gaies i lesbianes necessiten espais de referència on sentir-se còmodes, segurs, escoltats i sobretot, que tinguin un espai de socialització amb referents positius de l'homosexualitat. Aquests nois i noies, pel fet que són menors, tampoc no poden gaudir dels circuits comercials adreçats a gaies i lesbianes. En aquest sentit, també es veuen novament limitades les seves possibilitats d'esbarjo i socialització en els circuits comercials. La casuística i circumstàncies d'aquests joves són prou di-

verses, però el tret més general està en l'entorn discriminatori que sovint els toca viure: institut, figures familiars autoritàries, etc. El Casal i AMPGIL han estat testimonis de situacions força dramàtiques. El bullying a que sovint són sotmesos els adolescents fa estralls en el seu procés de creixement i afebleix també la seva salut des de diversos vessants. Així doncs, "aquest nou espai no només pretén recollir el vessant de socialització i de lleure sinó que també pretén vetllar per la salut emocional i afectiva dels joves". I fonamentalment, des de la prevenció de les situacions de risc, "atès que sovint són una conseqüència de la discriminació i la manca de reconeixement social i d'integració en el seu entorn més immediat".

El nou servei, que coordinen dues monitores, oferirà jocs participatius i de role-playing, tallers, xerrades amb convidats, visionats de documents, contactes amb d'altres grups de joves i coneixement del moviment gai i lèsbic, coneixements sobre els recursos per a gaies i lesbianes i els circuits comercials i les xarxes d'internet i entrevistes personals amb la responsable de la supervisió, entre d'altres.

A PUNT LES SORTIDES DEL GRUP DE MUNTANYA

El Grup de Muntanya del Casal ja té a punt el calendari de sortides del 2013. És aquest:

- Maig 26 - Santuari dels Àngels.
- Juny 29 - Platja de Waikiki.
- Setembre 29 - Centelles-Vic.
- Octubre 27 - Alta Garrotxa.
- Novembre 24 - Matagalls-Montserrat II.
- Desembre 15 - Matinal a Collserola.

Però també s'han programat excursions de més d'un dia per gaudir de la natura i del paisatge del nostre país. Per més informació muntanya@lambdaweb.org

ÈXIT DE LA RECERCA A CATALUNYA CONTRA LA SIDA

Un grup d'investigadors de l'Hospital Clínic de Barcelona ha desenvolupat i ha provat amb èxit una vacuna terapèutica contra la sida que per primera vegada redueix en un 90% la càrrega del virus VIH. Això suposa un gran descobriment per poder controlar la malaltia sense necessitat d'administrar fàrmacs antiretrovirals de per vida, com passa actualment. De tota manera, aquesta vacuna actua temporalment i només té vigència d'un any.

D'altra banda, científics d'IrsiCaixa han descobert la via d'accés del VIH a les cèl·lules que el perpetuen, que ha de facilitar la creació d'una nova línia de fàrmacs que puguin bloquejar l'expansió del virus VIH.

NEIX IDEMTV, UN NOU MITJÀ DE COMUNICACIÓ LGTB

Des de fa uns mesos es pot gaudir d'un nou mitjà LGTB, IDEMTV, al qual es pot accedir per internet www.idemtv.com o bé a través de la TDT a Barcelona i el Maresme al canal 37 "la Tele".

Es tracta d'una organització sense ànim de lucre, formada per persones provinents de diferents àmbits laborals i professionals que uneixen la seva experiència i formació per a donar forma audiovisual i informativa a les notícies i esdeveniments que es produeixen en el sector del moviment LGTBQ (lesbianes, gais, transsexuals, bisexuals, intersexuals i *queer*).

LA POBLACIÓ DE SALT LEGISLA CONTRA L'HOMOFÒBIA

L'ajuntament de Salt és el primer de l'Estat a penalitzar les conductes homòfobes amb sancions de fins a 1.500 euros i que poden arribar als 3.000 si els atacs van dirigits a menors, persones grans o discapacitats. Esperem que l'exemple s'escampi arreu.

NOU FRONT LGTB: APROVAR LA LLEI CONTRA L'HOMOFÒBIA EL PRIMER ANY D'AQUESTA LEGISLATURA

La Coordinadora de Lesbianes, Gais, Transsexuals i Bisexuals de Catalunya, el Casal Lambda, les Famílies Lesbianes i Gais, i el FAGC, han arrencat els suports polítics de forma majoritària perquè la Llei contra l'Homofòbia s'aprovi en el transcurs de la X Legislatura del Parlament de Catalunya.

Després d'haver mantingut contactes i reunions amb els partits amb representació parlamentària durant la darrera campanya electoral, les entitats LGTB van aconseguir el compromís per escrit dels candidats Pere Navarro del PSC, Joan Herrera d'IC-Verds, Oriol Junqueras d'ERC, Alfons López-Tena de SI i David Fernández de les CUP. Per part de CiU, ha signat el compromís Neus Munté, que ha esdevingut consellera de Benestar i Família.

Com han expressat els portaveus de les entitats LGTB, "no volen anteposar els nostres interessos a la greu situació que travessa el nostre país, arran de la crisi econòmica i les seves nefastes conseqüències, als alts nivells d'atur o al drama dels desnonaments, com tampoc es pot contraposar al clam de tanta gent que vol un Estat propi", però "creiem que tothom que treballi per un país més lliure i més just veurà amb bons ulls la futura Llei contra l'Homofòbia".

Les entitats promotores de la iniciativa legislativa, de fet, han intensificat els contactes tant amb el Govern com en els diferents grups parlamentaris per posar fil a l'agulla per agilitzar els tràmits per ser aprovada abans d'acabar el 2013.

EMBRIÓ DE LA PRIMERA PLATAFORMA CATALANA LGTB

La majoria d'entitats LGTB, inclosa el Casal Lambda, han celebrat

diverses reunions per constituir la primera Plataforma Catalana LGTB, amb l'objectiu de promoure una major presència social i crear sinèrgies entre les entitats que treballen dins l'àmbit LGTB.

En aquests contactes s'ha abordat, "des de la riquesa i la diversitat", la necessitat de treballar plegats per aconseguir objectius comuns". Entre altres qüestions, s'ha debatut el fet que cal fer un front comú per tal de treballar la incidència política i institucional per negociar amb les institucions com un bloc comú per aconseguir majors resultats, ja sigui perquè el Parlament de Catalunya elabori i aprovi una Llei contra l'Homofòbia (LGTBfòbia) o per ser més eficients en les reunions d'òrgans institucionals com el Consell Nacional i/o Municipal.

Així mateix s'incideix en el fet que cal mantenir i augmentar la presència als mitjans de comunicació, la celebració d'actes comuns el 17 de maig, el 28 de juny i l'1 de desembre i establir aliances estratègiques amb altres Plataformes d'ONG (VIH/Sida, Drets Humans, Solidaritat Internacional, Amnistia, dones, etc..) i d'altres moviments socials. I òbviament, es va tractar que, davant la crisi, cal optimitzar recursos, la possibilitat de compartir infraestructures, cercar recursos col·lectivament.

ALL OUT, LA NOVA PLATAFORMA GLOBAL PRO DRET LGTB

Més d'un milió de persones ja són membres d'All Out (www.allout.org) la nova plataforma global que aglutina persones de tot el món en defensar els drets LGTB. Aquesta comunitat aprofita les xarxes socials per fer-se escoltar i per reivindicar accions concretes "per respondre en moments de crisi i oportunitat de promoure les vides i llibertats de persones LGTB a tot el món". Les seves campanyes són multilingües i busquen motivar el públic i educar-lo en llibertat.

CARA I CREU EN LA CERIMÒNIA DE NOMENAMENT D'OBAMA COM PRESIDENT DELS EUA

El comitè d'investidura de Barack Obama va escollir, per a la cerimònia de nomenament, al poeta cubà d'origen espanyol, Richard Blanco, escriptor obertament gai, decisió que va ser rebuda amb gran satisfacció pels col·lectius LGTB dels Estats Units. Però l'alegria va durar poc, perquè a les poques hores es va informar que el sacerdot Louie Giglio, religiós conegut per les seves actituds homòfobes, havia estat convidat a oficiar un acte religiós a la cerimònia. Finalment, les crítiques rebudes van tenir el seu efecte i el reverend homòfob va declinar la invitació.

No obstant, cal ressaltar que el president Obama va defensar en el discurs d'investidura els drets LGTB quan va exclamar "el nostre viatge no estarà complert fins que els nostres germans i germanes gais no siguin tractats com la resta per la llei".

UNA ESGLÉSIA EPISCOPAL FORMA CAPELLANS PER CELEBRAR CASAMENTS LGTB ALS EUA

Després que, a finals de l'any passat, l'Estat nord-americà de Washington (Seattle) aprovés els matrimonis entre persones del mateix sexe, l'Església Episcopal ha pres la decisió d'especialitzar ministres de la seva comunitat perquè puguin celebrar bodes religioses LGTB. El primer dia en què van atorgar els permisos per celebrar casaments religiosos, a les 10 hores ja s'havien atorgat 364 llicències.

Ràpidament, la Catedral Nacional de Washington va anunciar que celebraria casaments entre parelles del mateix sexe. Es preveu un augment de 88 milions de dòlars a l'economia estatal i local pel fet que, només a l'estat de Washington, prop de 10.000 parelles esperen per casar-se en els pròxims tres anys.

UN DIARI EGIPCI "ACUSA" DE CONSPIRACIÓ A L'ESQUERRA AMB EL COL·LECTIU LGTB

El diari *Al-Maseryoon* ha denunciat que els activistes d'esquerra s'han unit amb els gais en el que ha anomenat una conspiració anti-religiosa que pretén imposar els drets LGBT a la societat egípcia. El rotatiu ha assenyalat que diverses "forces de modernistes i joves afiliats amb la revolució" tracten de trencar amb el tabú de la societat egípcia sobre l'homosexualitat.

Al diari s'escriuen els noms de diversos activistes que han jugat un paper decisiu en la revolució egípcia com a "promotors" de l'"agenda homosexual" "sota una màscara revolucionària imposada". Una altra prova del que s'ha definit com la sorpresa esquerrana i anti-religiosa, és la col·laboració d'Alia Al-Mahdi, feminista núbia d'Amer, que mesos enrere es va despullar davant de l'ambaixada egípcia a Suïssa.

El diari relaciona els activistes amb el sorgiment del perfil a les xarxes socials, anomenat Dia Nacional de l'Homosexualitat a Egipte, el qual va aconseguir ja prop dels 9.000 seguidors a Facebook.

DOS JOVES CAMERUNESOS PODEN SER EMPRESONATS 5 ANYS PER SER GAIS, DESPRÉS QUE UN ALT TRIBUNAL HA DESESTIMAT EL SEU RECURS

Dos joves camerunesos s'enfronten a 5 anys de presó per ser gais en atemptar contra la secció 347A del codi penal que condemna les relacions homosexuals. L'Alt Tribunal d'Apel·lació de Yaoundé ha desestimat el recurs de la sentència condemnatòria que ordena el seu empresonament.

De d'Aministia Internacional a l'Àfrica s'ha exigit l'alliberament dels dos joves condemnats i la derogació de la norma, tot i recordant que s'està vulnerant la Declaració Universal dels Drets Humans que Camerun ha signat.

L'any passat, un altre jove camerunès gai va ser condemnat a 3 anys de presó.

UGANDA EN L'ULL DE MIRA PER UN PROJECTE DE LLEI HOMÒFOB

El Parlament d'Uganda ha d'aprovar un projecte de llei que condemnaria l'homosexualitat amb la pena de mort. Aquest projecte de llei va ser aturat l'any passat davant les protestes i la pressió de la comunitat internacional.

GRUPS ACTIVISTES BRASILERS ALERTEN QUE 336 PERSONES LGTB VAN SER ASSASSINADES L'ANY PASSAT

L'associació brasilera Grup Gai de Bahia ha denunciat que durant 2012 s'han assassinat 336 persones homosexuals, bisexuals o transsexuals al Brasil. Això suposa un augment de crims homòfobs del 122% des del 2007. Brasil, de fet, és un dels països en què es produeixen més assassinats LGTBfòbics: la meitat de les morts per transfòbia al món han tingut lloc en aquest país.

BENET XVI:

UNA LLUM DEL MÓN, PLENA D'OMBRES

Abans de la seva renúncia, Benet XVI va ser entrevistat en el llibre “Llum del món”, una síntesi del seu pensament. Entre d'altres qüestions, el Papa abordava l'homosexualitat, la sexualitat en general, l'ús del preservatiu i la sida. Aquest article pretén mostrar el discurs, ara ja balanç del seu pontificat, d'un Papa que ha estat conservador, fixador rígid i autoritari dels límits de l'ortodòxia catòlica, amb un procedir repressiu de les llibertats d'expressió, de càtedra i d'investigació que el situa en la direcció contrària al Concili Vaticà II. Benet XVI ha menystingut els Drets Humans per al Col·lectiu LGBT, la ciència i l'eficàcia contra la sida. Tanmateix, la seva acció contra la pederàstia i la seva renúncia, insinuada ja al llibre, han suposat uns signes de modernitat esperançadors en una institució que encara té per estrenar el s. XXI.

Benet XVI es presenta fal·lible, però és el mateix Joseph Ratzinger de sempre

Benet XVI presenta al llibre el seu aspecte més humà. El to és senzill, humil, però d'un professor que se les sap totes. Així diu a la p. 25 que “el Papa, en certes circumstàncies i sota condicions deter-

minades, pot prendre decisions finals vinculants per especificar què és la fe de l'Església i què no és. A pesar d'això, el Papa no pot produir en tot moment afirmacions infal·libles (...). Només quan es donen certes condicions, quan la tradició és clara i quan sap que no actua de forma arbitrària, el Papa pot afirmar que

aquesta és la creença de l'Església, així com negar que tal resolució sigui creença de l'Església”. Un Papa que es presenta fal·lible per mitjà d'una entrevista amb un periodista resulta una grata novetat. Com ho és la possible renúncia (ara ja realitat) que podem llegir a la p. 44: “si un Papa arriba a la conclusió clara que

físicament, psíquicament o mentalment no pot continuar duent a terme el mandat del seu càrrec, aleshores té el dret i, si s'escau, també el deure de dimitir". Tanmateix, el contingut teològic del llibre segueix sent el mateix de sempre, i encara més conservador que en molts d'altres casos. El fons (antic) i la forma (nova) es contradiuen. Veiem-ho.

Els Drets Humans menystinguts davant el perill "d'una nova religió intolerant" de la raó

Benet XVI argumenta a la p. 65 que "en nom de la no-discriminació es vol obligar l'Església catòlica a canviar la seva postura davant de l'homosexualitat o davant de l'ordenació de dones. Això vol dir que ja no pot viure la seva pròpia identitat. I que, en comptes d'això, s'està prenent una abstracta religió negativa com a criteri tirànic, el qual tothom ha de seguir. Això és el que aparentment consideren la llibertat, només per suposar l'alliberament d'allò que hi regia abans. En realitat, aquest procés condueix cada cop més a una reclamació intolerant d'una nova religió que fingeix ser universal perquè és racional, més encara, perquè és la raó en si mateixa, que ho sap tot i, per tant, estableix l'espai que a partir d'ara he de ser determinant per a tothom. Que abolixin la tolerància en nom de la tolerància és una amenaça real davant la qual ens trobem. El perill és que la raó –la denominada raó occidental– sosté haver reconegut realment el que és correcte i amb això reivindica una totalitat que atempta a la llibertat. Crec que hem de presentar aquest perill amb molt d'èmfasi. Ningú no és obligat a ser cristià. Però ningú no pot pas ser obligat a viure la "nova religió" com a única religió determinant i obligatòria per a tota la humanitat". Doncs no: en la defensa a favor dels Drets Humans i de la no discriminació, són les autoritats eclesiàstiques que Vostè representa les intolerants, les que no fan res contra la discriminació del col·lectiu LGBT i observeixen tot moviment d'alliberament d'una manera irracional. És en contra de la llibertat que l'Església catòlica vol imposar la seva raó. I resulta xocant, com a mínim, presentar-ho a l'inrevés.

La ciència menystinguda davant "l'essència d'allò volgut per Déu originalment"

A la p. 114, Benet XVI diu que "avui cal reconèixer que hem de trobar el camí de tornada vers l'actitud autènticament cristiana, com la que hi havia al cristianisme primitiu i als grans moments de la cristiandat: la joia i el sí al cos, el sí a la sexualitat vista com un do al qual hi corresponen sempre també disciplina i responsabilitat". Però si el Papa ofereix una visió humana i positiva de la sexualitat, el seu argument s'espantia quan afirma, a la p. 158, que "podria dir-se que l'evolució ha suscitat la sexualitat amb la finalitat de la reproducció de l'espècie. Això val des de la perspectiva teològica. El sentit de la sexualitat és portar l'home i la muller un cap a l'altre i, d'aquesta forma, donar a la humanitat descendència, fills, futur. És una determinació interior que està en la seva essència. Tota la resta va contra el sentit interior de la sexualitat. Hem de sostenir això, tot i que no li agradi a l'època. Es tracta de la veritat interior d'allò que significa la sexualitat en l'estructura de la condició humana. Si una persona té inclinacions homosexuals profundament arrelades –no se sap fins ara si són realment innates o si sorgeixen en la infantesa primerenca– i, en tot cas, si tenen poder sobre ella, és una gran prova per a aquesta persona, de la mateixa forma que altres proves poden pesar a sobre d'un ésser humà. Això no significa, però, que per aquest motiu l'homosexualitat sigui correcta, sinó que segueix sent quelcom que està contra l'essència d'allò que Déu ha volgut originalment". Aquesta visió reduccionista i exclouent de la sexualitat requereix de molta més precisió científica. No és cert antropològicament el que diu, és un "sense sentit" com ho fa i requereix d'una precisió moral molt més ajustada. Benet XVI menysté la ciència un cop més.

La vida, l'ús del preservatiu i els agents no catòlics que lluiten contra la sida, menystinguts

Benet XVI afirma a la p. 128 que "em van demanar per què l'Església catòlica assumia una postura irrealista i inefi-

caç davant de la qüestió de la sida. Per això, em vaig sentir realment desafiat, ja que l'Església hi fa més que ningú. I continuo sostenint-ho. Perquè és l'única institució que hi és de forma més pròxima i concreta al costat de les persones, prevenint, educant, ajudant, aconsellant, acompanyant. Perquè tracta tants malalts de sida, especialment nens, com cap altra". Amb les expressions "més que ningú" i "l'única" s'està menystenint tota la tasca de les ONG que no són catòliques. I a la p. 129 afirma sobre l'ús del preservatiu que "pot haver casos justificats de caràcter aïllat; per exemple, jo diria que, si un home prostituït utilitza un preservatiu, aquest pot ser un primer pas cap a la moralització, un primer tram de responsabilitat per desenvolupar de nou una consciència que no tot està perdut i que no es pot fer tot el que es vol. Però aquesta no és l'autèntica forma d'abordar aquest mal de la infecció amb VIH. La vertadera forma ha de consistir realment en la humanització de la sexualitat". El que semblaria un primer pas en l'ús del preservatiu enfront de la pandèmia de la sida no és tal i queda desautoritzat per ell mateix al no ser "l'autèntica" i "vertadera forma" de lluita. Benet XVI menysté un cop més els agents no catòlics i l'eficàcia provada dels preservatius en la reducció de morts en la prevenció de la sida.

Conclusió: Benet XVI detecta perills per tot arreu. El perill, però, és el seu menyspreu a l'hora de defensar tots els Drets Humans, els avenços científics i sobretot la vida humana davant el repte de la sida. El col·lectiu LGBT no ha pogut sinó veure més ombres de discriminació que llum d'alliberament en les seves paraules i accions al llarg del seu pontificat. Tanmateix, la seva acció contra la pederàstia i la seva renúncia recent, han suposat uns signes de modernitat esperançadors en una institució que té encara per estrenar el segle XXI.

BIBLIOGRAFIA : SEEWALD, Peter. *Benet XVI, Llum del Món, El Papa, l'Església i els signes dels temps*. Barcelona: Herder, 2010

LYNN CONWAY

“El gènere és el component més fonamental de la individualitat de cada persona, que afecta i limita tot el que un fa en la seva vida diària. Sense un gènere propi, la vida mateixa és gairebé insignificant.”

Lynn Conway va néixer a White Plains (Nova York) el 1938, i encara que va néixer com a nen, ella volia ser una nena. Però als anys 40 i 50, Lynn es va veure obligada a créixer com a home. Durant la seva joventut Lynn va viure com a noi i tenia nom masculí quan va començar a treballar a multinacional tecnològica IBM, on va fer possible l'any 1965 la creació del primer ordinador superescalar de la companyia.

Després d'anys buscant ajuda, al 1966 va conèixer el metge Harry Benjamin, pioner en la investigació i tractament del fet transsexual, amb el qual Lynn va iniciar el seu tractament mèdic. Així, doncs, Lynn es va convertir en una de les primeres dones transsexuals a rebre una teràpia de substitució hormonal i una reassignació quirúrgica per aconseguir la transformació completa del seu cos del sexe masculí al femení.

Malauradament, poc abans de sotmetre's a la cirurgia al 1968, Lynn va ser acomiadada d'IBM a causa de la seva transsexualitat i va perdre tots els vincles amb l'important treball que havia desenvolupat allà. El cas de Lynn va fer història a IBM ja que el fet que un dels seus professionals volgués canviar de sexe deixà els directius d'IBM de pedra: la majoria de les dones transsexuals que demanaven ajuda aleshores procedien del món de l'espectacle o treballaven com a prostitutes. Quan la notícia de la Lynn Conway va arribar a oïdes de la direcció d'IBM, va ser acomiadada instantàniament.

En perdre la feina, Lynn també va perdre l'escàs i fràgil suport de la seva família i alguns amics, havent de marxar a l'estranger per a realitzar la cirurgia completament sola. Havia perdut no només una carrera i una consolda-

da reputació professional, sinó també la seva família, parents, amics i companys.

Finalitzat el seu tractament mèdic i la seva transició social, i amb l'adopció d'un nou nom, Lynn va iniciar de nou la seva carrera des de zero, com a simple programadora informàtica sense passat. Però se sentia tan feliç i productiva en la seva nova vida que la seva carrera es va enlairar de nou com un coet. Ja com a Lynn Conwall, va crear mètodes pioners que van revolucionar el disseny de xips de Silicon Valley i va ser elegida membre de la *National Academy of Engineering*, el més alt reconeixement professional per a un enginyer als Estats Units. El 1978, deu anys escassos després de la seva transformació, Lynn era al llindar de la fama internacional en el seu camp i les universitats de tot el món l'havien pres com a referència sense que ningú descobrís el seu passat secret.

Amb el total recolzament del seu marit, un enginyer a qui va conèixer el 1987, Lynn va fer públic l'any 1999 que 31 anys enrere s'havia sotmès a una operació de canvi de sexe i que aquella decisió li havia costat la feina, la família i les seves relacions socials.

En els darrers anys, Lynn Conway ha exercit de Catedràtica i professora emèrita d'Enginyeria Electrònica i Informàtica a la Universitat de Michigan i treballa activament donant suport a les persones transsexuals i lluitant per la seva acceptació i integració a la societat. Lynn té la certesa que arribarà un dia en què la transformació de gènere ja no es percebrà com un esdeveniment trist, penós, vergonyós i tràgic, sinó com un meravellós miracle de renaixement a la vida per a persones desafortunades que han patit un sexe equivocacat des del seu naixement.

LA PROVA DEL VIH UN BON COSTUM!

 SEGUEIX-NOS A:
[Facebook.com/BCNCheckpoint](https://www.facebook.com/BCNCheckpoint)

IDEA ORIGINAL: TENSOA, MÀGICA / Fotografia: rogerrodriguez.com / Model: Muel / Adaptació gràfica: andrea1981

NO ESPERIS A TENIR SÍMPTOMES PER FER-TE LA PROVA. EL DIAGNÒSTIC PRECOÇ DEL VIH ÉS MOLT IMPORTANT, TANT PER GARANTIR LA TEVA SALUT COM PER FRENAR L'EXPANSIÓ DEL VIRUS. FES-TE LA PROVA AMB REGULARITAT.

DEMANA CITA AL:

933 182 056

BCN CHECKPOINT: COMTE BORRELL 164-166, 08015 BARCELONA

- SERVEI ANÒNIM, GRATUÏT I CONFIDENCIAL
- PROVES RÀPIDES
- HORARI ININTERROMPUT (DE DILLUNS A DIVENDRES D'11 A 20H)

bcn checkpoint
VIH-SIDA • ITS • SEXUALITAT • HOMES • SALUT
bcncheckpoint.com

GRUPO
ARENA

www.arenadisco.com